

Under Dusken

STUDENTAVISA I TRONDHEIM NR. 15 103. ÅRGANG 07.11.17 - 21.11.17

CANNABIS I POPULÆRKULTUREN

...
Drag queen Brittany Fierce | Feltnotater fra Tinder | Norsk hiphop i endring

GRATIS!

WHEN RUSSIA TURNED RED

100 years after the October Revolution, a new generation of Russians feel ambivalent about its legacy.

TEKST: Kyrre Sandve Ryeng | FOTO: Vilde Charlotte Jacobsen

— You could barely talk about the October Revolution without keeping the February Revolution in mind, Lars Peder Haga states.

He is an associate professor with a PhD in Soviet history at the Royal Norwegian Air Force Academy.

In the winter of 1917, the old czarist regime had grown unpopular due to political and economic mismanagement at home, and because of its participation in an unpopular world war which drained the country of valuable resources. Haga explains that it was during this first revolution that the public pressure against the Russian Empire had started to mount - a revolution that ended with Czar Nicholas II being replaced by a provisional government.

— It was after the first revolution that Lenin decided to return to Russia and to begin organizing an uprising, he explains.

However, when Lenin first arrived in his home country in 1917, he told his comrades that it was too early to start organizing the revolution.

— We do not really know exactly what made him change his mind, but he started preparing for the revolt in September that year, he states.

The October revolution eventually occurred on November 7 1917, creating the foundation of what would become the Soviet Union.

Soviet Union's Fourth of July

Haga notes that back in the Soviet days, Lenin and the revolution were sacred things that you could not sully in any way. The commemoration of the October Revolution was one of the main public events of the year – almost like its own Fourth of July.

— Khrushchev broke with the country's Stalinist past. Even back then, the October revolution was considered something you could not meddle with. The revolution was the foundation of the entire Soviet project, he says.

Haga explains that views of the revolution are more nuanced today.

— Russian nationalist are dissatisfied with the revolution because Lenin lost vast amounts of territory, and because it tore down the political institutions. It is celebrated by communists for ideological purposes. You will also find those who - ideological convictions set aside - will emphasize that the country eventually regained its former territories, sent people into space, and became a military force to be reckoned with.

He explains that the nostalgia for the Soviet Union is misplaced, seeing as the living standards in Russia are much higher today than at any time during in the Soviet Union.

The heritage of the Soviet era

Today, Russian President Vladimir Putin possesses an ambivalent relationship with the October Revolution. He is torn between a nostalgic memory of the country as a superpower, and not wanting to remind people of the possibility to revolt against the regime, Haga explains.

— For Putin, I think it is also about the fact that when the revolution first came, Russia as a country was set back. It lost territory, and was subject to foreign invasion. On the other hand, he feels nostalgic about the Soviet history of stability and the restoration of its former borders.

How do you think young people perceive the revolution today?

— I wish I could give an answer to that. 26 years have passed since the Soviet Union collapsed. Young people today never experienced the old regime. Then again, those same people might remember the political and economic chaos during the 1990s, and would not want to go back to those times either.

FOTO: Privat

An overdue revolution

Philosophy graduate Valentina Paskar from Herzen University in St. Petersburg, explains how she was not educated about the nuances of the October revolution at school until the age of 13. Among her teachers were people who spoke favorably about the revolution, and those who were more critical towards it.

Paskar explains that she does not have a clear opinion about the revolution. She opposes the violence and terror that followed, but maintains the belief that political change in the country was long overdue when the revolution took place.

— Generally I would say that the revolution brought change more rapidly than anything else possibly could have. Efforts made by the new Soviet government to provide peasants and working class with a basic education were admirable in my opinion.

Her opinion is that young Russians have different motives for commemorating the revolution.

— Some of them are far-leftist, or socialist. For them, the revolution has this romantic symbolism of trying to make the world better. Others are just fans of Russian history and would probably celebrate a lot of other dates too.

She does not believe that the divided view on the revolution among the population will change much in the coming generations.

— It all depends on a person's political stance and involvement in politics. There are many young people who do not know much about the revolution or Russian history in general.

FOTO: Flickr

Commemorated by communists

English and French student Julia Rychkova at Novosibirsk State Pedagogical University, says she was first taught about the revolution by her parents.

Just like Paskar, Rychkova claims that the revolution brought some positive results, but at the same time distances herself from the bloodshed that followed.

— Still, it is impossible to deny the fact that the revolution had a decisive impact on Russia's historical development. However, I feel sorry for the high price our people paid to achieved it.

In a departure from Paskar, Rychkova claims that most of the people who mark the October revolution, do it for ideological purposes.

— Today the revolution is usually commemorated by communists. They organize meetings and distribute newspapers, but they are in minority. I assume that they are driven by ideological motivations, especially the older generation, who believe that life was much better in the Soviet times.

Rychkova believes that the younger generation of Russians know too little about the events that unfolded in the autumn of 1917, and the consequences that followed. She worries that the knowledge about the October revolution will not be transmitted to younger generations of Russians.

— Out of all events in Russian history, the most commemorated is the Second World War and for the most part I doubt young people look beyond that.

THERE WERE TWO REVOLUTIONS IN RUSSIA IN 1917: THE FEBRUARY REVOLUTION (OCCURRING IN MARCH) AND THE OCTOBER REVOLUTION (IN NOVEMBER).

CZAR NICHOLAS II WAS DETHRONED IN THE FEBRUARY REVOLUTION, TO BE REPLACED BY A PROVISIONAL GOVERNMENT

LENIN (BORN VLADIMIR ILJITCH ULJANOV) RECEIVED MONEY TO TRAVEL BY GERMAN GOVERNMENT, WHO IN TURN HOPED THAT HE WOULD PULL RUSSIA OUT OF WORLD WAR 1

NOVEMBER 7TH 2017 MARKS THE 100TH ANNIVERSARY OF THE OCTOBER REVOLUTION

Ideas before human life

Engineering student Ivan Vakulenko at NTNU is originally from Moscow. Similarly to Paskar, he began learning about the revolution mostly through history classes at school. He too talks of teachers who taught a balanced view of the revolution, describing multiple sides of both the revolution and the civil war that followed.

All in all, Vakulenko thinks that the October revolution mostly had a positive impact on Russian society.

- In the czarist era, education was accessible for only a limited number of citizens. With the revolution, education became free of charge. The new government eventually led the politics of industrialization, which decreased the economic gap between Russia and the more developed countries.

Vakulenko believes that the future generations' perceptions of the revolution will likely depend on certain key factors.

- By offering a balanced and independent explanation of both the causes of the revolution and the consequences that followed it, young people will see which advantages it gave our nation. But at the same time, I hope they will understand the dangers of putting power in the hands of those that value ideas more than human life. **UD**

WITH THE OCTOBER REVOLUTION, LENIN AND THE BOLSHEVIKS OVERTHREW THE PROVISIONAL GOVERNMENT AND ESTABLISHED A COMMUNIST STATE

SOURCES: ILLUSTRERT VITENSKAP HISTORIE

ILLUSTRASJON: Benjamin Drews

Rosenborgs renessanse

Rosenborg dominerer fortsatt norsk fotball, men Bendtner og co fortjener kanskje ikke all æren de får.

KOMMENTAR

EDVART SOLBERG SVINGEN

Journalist

I skrivende stund er Rosenborg på meget god vei til seriegull i Eliteserien 2017. Deres 25. seriegull. 13 av disse kom etter hverandre i perioden 1992 til 2004, Rosenborgs storhetstid. Om man ser bort i fra øverste divisjon i Latvia og Gibraltar er det den lengste rekken med seriegull i Europa. Denne utrolige rekken ble til slutt brutt av Kjetil Rekdals Vålerenga og vi fikk spenningen tilbake i tippeligaen. I kjølvannet av Rosenborgs tredje seriegull på rad kan man stille seg spørsmålet, er Rosenborg på vei inn i en ny storhetstid?

Ballen har virkelig begynt å rulle for RBK den siste tiden. I tillegg til tre strake seriegull har troillan imponert i Europa med seieren mot Ajax som den største bragden. Bedre resultater gir selvsagt mer

penger i kassa som gir dem muligheten til å hente de største talentene i norsk fotball. Denne muligheten har Rosenborg tatt meget godt vare på ved å hente inn blant andre Konradsen, Trondsen og ikke minst Adegbenro de siste sesongene. Disse gode, langsiktige, investeringene gir Rosenborg grunnlaget for deres dominanse i her hjemme i vårt langstrakte land.

Jeg skal ikke sitte her å sammenligne dagens RBK med laget som var i gruppespillet i Champions League åtte år på rad. Jeg skal heller ikke prøve å måle bruttern, Kåre Ingebrigtsen, opp mot legenden, Nils Arne Eggen. Rosenborg har mye å jobbe med for å kunne hevde seg i Europa igjen, en arena som blir stadig mer preget av penger og stadig tøffere konkurranse. Men det en kan se på er dominansen i hjemlig liga. Mange av lagene som har vunnet ligaen etter 2004, da spesielt Oslo-lagene, har tapt seg til de grader de siste årene. At Rosenborg har blitt litt bedre, tjå, det spiller en rolle, men hovedpoenget her er at konkurransen til Rosenborg har blitt mye dårligere takket være dårlige, kortsiktige, investeringer.

Dette fører til ustabil økonomi på lang sikt, noe som igjen fører til at ingen lag i Eliteserien kan hamle opp med Rosenborg. Når et lag dominerer som de gjør er det definitivt en fare for at vi ender opp på like lave tilskuertall som vi gjorde i perioden 1992 til 2004. For det er nemlig ingen myte at det var i snitt 4 242 per kamp i 1997, mens det var hele 10 521 da Brann vant ligaen ti år senere. Det er selvfølgelig ikke Rosenborgs ansvar å underholde hele Eliteserien, men risikoen for at interessen for Eliteserien når bunnen igjen, er der.

At Rosenborg økonomiske og sportslige dominanse fortsetter i Eliteserien setter jeg intet spørsmålstegn ved. Om Rosenborg tar 13 strake seriegull, ser jeg på som mindre sikkert. Om de greier å taffe seg for de store gutta i Champions League og sikre avansement til gruppespillet, vil 300 millioner i premiepenger uten tvil hjelpe Kåre Ingebrigtsen å skuffe kull inn i norsk fotballs lokomotiv.

Sportsredaksjonen gir rødt kort til:

IK START: Sørlandets stolthet jobber bra om dagen. Først solgte de sjela si og gikk fra fotballklubb til aksjeselskap, og nå foreslår de i tillegg å bytte ut sin gamle, ærverdige logo, med et næringslivsaktig symbol som skal ligne en løve. Her kreves colabunn-briller og mengder med godvilje dersom løven skal åpenbare seg. Ser ut som en pikselert Picasso-versjon av Nederlands logo, laget av noen som aldri har sett et fotballemblem før. Få det langt bort!

Sportsredaksjonen gir gullball til:

LERØY SANE: Den 21-år gamle tyskeren viste små glimt av hva han kunne by på i fjor, men har i år virkelig begynt å skinne. Sane har i skrivende stund flest målpoeng i Premier League med sine seks mål og fem målgivende, altså ett målpoeng mer enn Lukaku, som forøvrig har spilt 312 minutter mer enn City-spilleren. Selv ikke vi kan forutse framtiden, men mye tyder på at den unge tyskeren ikke kommer til å stoppe med det første.

Den egentlige vintersportskalenderen

Er du redd for å gå glipp av vinterhalvårets viktigste høydepunkter? Frykt ikke. Sportsredaksjonen oppsummerer hva du bør skrive inn i kalenderen i månedene som kommer.

TEKST: Sportsredaksjonen | ILLUSTRASJON: Pernille Grimsrud

8.-12. november: VM i carambole-biljard

Ventetiden er endelig over. Verdens råeste carambole-spiller skal kåres i Santa Cruz, Bolivia. Hvem sier at biljard må ha hull for å være spennende? Ikke vi. Vil katalaneren Daniel Sánchez raske med seg trofeet igjen, eller blir fjorårets andremann Kim Haengjik for sterk?

26. november: Abu Dhabi Grand Prix 2017

Et Formel 1-løp på Yas Marina Circuit i Abu Dhabi, De forente arabiske emirater. Det vil være det 20. og siste løpet i Formel 1-sesongen 2017. Det er forøvrig niende gang Abu Dhabi Grand Prix går av stabelen.

6.-16. desember: Klubb-VM i fotball

De forente arabiske emirater er the place to be. Blant oljesjeiker og lugubert kvinnesyn skal verdens beste fotballklubb kåres. Det vil si, verdens beste fotballklubb er som regel vinneren av Champions League, hvorpå denne turneringen bruker å være en ren formalitet, før Cristiano Ronaldo og hans hvitkleddes venner atter en gang kan trykke det glorete gullmerket fra Fifa på brystkassa.

17.-27. januar: Afrikansk mesterskap i håndball

Om du gleder deg like mye som vi gjør til å se om Egypt greier å forsvare tittelen som Afrikas beste håndballag eller om Gabon gjør det helt store på hjemmebane, da har du noe spesielt i vente. Som alle vet er det Tunisia som er det mestvinnende laget i det afrikanske mesterskapet i håndball, men det blir spennende å følge med på om laget som tok 19. plass i VM i år kan slå de regjerende mesterne. Vi forventer ikke annet enn en heidundranes oppvisning i Gabon.

9.-25. februar: Vinter-OL:

I mangel på arrangementsvilje fra vintersportens flere vugger i Europa og Nord-Amerika, finner sesongens vinterolympiade sted i sparsomt bebodde Pyeongchang, Sør-Korea. Her skal kubjellene ringe og koreanske bjørnunger styrtes, mens Marit Bjørgen vinner gullmedaljer i blinde, og Northug håner svenskene i kjent stil. Kanskje får vi også se Ole Einar Bjørndalen kare til seg litt edelt metall før osteoporosen og demensen for alvor slår til.

9.-12. november: VM i trampoline

I Sofia, Bulgaria finner vi høstens luftigste svev, og en sprett verden ikke har sett maken til. Hvem er verdens mest spretne menneske? Svaret får du i en livestream nær deg. Så får vi se da, om vi får noen gøyale overraskelser, eller vinner storfavoritten Dong Dong overlegent?

3. desember: Cupfinalen i fotball

Eliteseriens fargeklatt Sarpsborg 08 møter defensivt hardtkjempende Lillestrøm til dyst på Ullevaal. Tidspunktet er rekordseint, og garantien er til stede for magisk rim i gresset og hansker på spillerne åla 90-tallets Champions League-kvelder på Lerkendal. Om kvaliteten på spillet blir det samme, er heller usikkert. Har vidunderbarnet Krepin Diatta det lille ekstra som vipper det i sarpingenes favør, eller blir den aldrende sluggeren Frode Kippe for sterk?

17. desember: Tony Bellew vs David Haye

Hva skaper vel like god julestemning som å se to voksne menn hamre løs på hverandre? Sannsynligvis en del, men dette er fortsatt en kamp det kan være verdt å få sett. Disse to britiske bokserne møtte hverandre 4. mars der Bellew vant på TKO, da hjørnet til Haye kastet inn håndkleet. Det er to rutinerte og erfarne bokserere som møtes i ringen i O2 Arena i London, så anbefaler alle med interesse for sport, slåsskamper og menn å få med seg dette.

18. november: Nordisk mesterskap i buldring

Norges klatreforbund og Trondheim klatreklubb inviterer til nordisk mesterskap i buldring for senior. Mesterskapet holdes i Trondheim klatresenter fra klokka 09.30 og finalene starter 18.00. Så om du ikke orker reprisen av *The Voice* eller har sett alle episodene av *Pantelånerne i Las Vegas*, finnes det mye annet å gjøre en lørdag kveld. Selv om påmeldingsfristen er forbi (noe du trolig vet om du hadde planer om å delta), anbefales det å ta turen for å se på noen av nordens beste klatrere.

2.-25. desember: Håndball-VM, kvinner

Arrangeres i Tyskland for tredje gang. Norges kvinner er automatisk kvalifisert som regjerende mestere. Norges åpningskamp er mot Ungarn 2. desember kl. 20.30. Vi sier som Thorir: «Hei, hei, hei.» Førljulsstemning.

13. januar: Den tiende årlige innendørs naken-volleyballturneringen

Om du alltid har følt at vanlig volleyball har manglet noe, eller eventuelt hatt litt mye, så kan det være at denne turneringen er litt mer din stil. Alt spill foregår uten klær, uvisst om pannebånd er tillatt og hvorvidt dommeren har klær. Dette arrangeres i Canada, så bare å hive seg rundt og skaffe flybilletter, for dette tror jeg neppe noen vil å gå glipp av.

25.-28. januar: Tunarama-festivalen:

Alle sportsinteressertes øyne vendes mot Port Lincoln i Australia og årets Tunarama-festival, «home of the famous tuna-toss», som de selv skryter av. Er du lei av ski og fotball, kan dette være eventet for deg. I tillegg til tunfiskkasting finner vi kåringer innen «best beach body», vannmelonspising, rekepilling, laksekasting og «keg rolling». Noe for enhver smak der altså.

16.-18. februar: NBA All-Star:

Hvis du enda sliter med døgnrytmen fra juleferien og klar for en lang natt spekket med basket-akrobatikk på aller høyeste nivå, er dette helga for å knekke seg en ekstra Red Bull. Helga kan skilte med øvelser som «3 point shootout», «slam dunk contest» og «celebrity game». I sistnevnte har vi tidligere hatt gleden av å følge skarpe teknikere som Justin Bieber og Snoop Dogg. Hvem som stiller i år blir spennende å se. I tillegg har vi selve rosinen i pølsa, «the all-star game» hvor ligaens beste spillere blir delt inn i East og West, hvor de møtes til en særdeles underholdende affære.

PhD Scholarships in Finance

The Department of Finance is currently inviting applications for new doctoral scholarships starting August 2018. The PhD program focuses on developing doctoral students' theoretical knowledge and methodological skills required to become successful researchers in the area of finance.

We encourage applications from students with solid quantitative skills, who have a strong background in disciplines such as finance, economics, statistics, and mathematics, and who possess strong communication and analytical skills.

We welcome research interests, theoretical or empirical, in areas such as asset pricing, corporate finance, corporate governance, portfolio management, banking, market microstructure, and behavioral finance. Upon graduation, we expect our graduates to be employed at leading academic institutions, at international or national regulatory organizations, or in the financial industry.

The Department of Finance consists of highly international faculty (over 15 nationalities) with PhDs from some of the world's best universities (Berkeley, Ohio State University, University of Chicago, USC, among others). The department has a strong focus on research in both asset pricing and corporate finance and hosts a research center in each area. The doctoral programme is an important element of the department's research agenda and of BI's vision of being one of the leading research business schools in Europe. Selected candidates will be working closely with faculty and will join a group of 8-10 PhD students in the department.

Eligible applicants must have completed a Master of Science degree with thesis work, a research Masters/M.Phil degree, or a comparable degree relevant for the specialisation in Finance by the early autumn of 2018, with a grade point average of B or higher. Application deadline: February 1, 2018.

More information and instructions on how to apply may be found on BI's web-page: <https://bi.easycruit.com/vacancy/1937961/45433?iso=gb>

ET SJELDENT FUNN: Denne klebersteinsformen har antagelig blitt brukt som støpeform for de sjeldne bronseøkse. Kanskje ligger også den andre delen av formen et sted på Lundamo.

Et avtrykk fra fortiden

Bronsealderbosetningen på Lundamo har ligget urørt i nesten 3000 år. Der har folk gravlagt sine kjære og kanskje støpt bronseøkser.

TEKST OG FOTO: Carl Fredrik Vemmestad | ILLUSTRASJON: Christian Hokaas

Omtrent en time sør for Trondheim, på et gjørmete jorde på Lundamo, sitter to personer og pirker med graveskje i jord og sand, mens to andre holder på å spa vekk de siste restene av en gravhaug. Det er arkeologene fra Vitenskapsmuseet som undersøker de siste restene av en 3000 år gammel bronsealderbosetning. Det regner, og det arbeides hardt for å bli ferdig med utgravningen før fristen.

– Vi skal være ferdige på fredagen, forteller Hanne Bryn, som er arkeolog og feltleder på Sandbrauta-feltet.

Et imponerende felt

Arbeidet her har pågått siden 21. august, og på denne tiden har det blitt fjernet bortimot 9000 kvadratmeter med jord og blåleire. Bryn forteller at de omtrent har laget et eget fjell av massene, og peker på en gigantisk haug som ruver over trærne et stykke forbi feltet.

Etter at de rundt begynnelsen av september kom ned til jordlaget fra bronsealderen, har de funnet

en gravhaug, fire kremasjonsgraver, halvparten av støpeformen til en øks, og en smelteovn som antageligvis er den eneste av sitt slag i Norge.

– Det er veldig sjeldent at vi får sjansen til å grave ut et sted som dette, forklarer Bryn.

Man har visst mindre om bronsealderen i Norge enn senere tidsepoker på grunn av mindre materiale. Mesteparten av bronzen har nok forsvunnet med tiden, men da Norges største depotfunn av 24 bronseøkser ble gjort på Hegra i oktober i fjor, fikk kunnskapen om bronsealderen et løft. Før dette hadde hele Midt-Norge bare 30 økser fra bronsealderen.

– Funnet på Hegra er spennende, men er forsåvidt bare ting. Her kan vi si mer om hvordan folk levde.

Nesten fullstendig bevart

Grunnen til at de graver er at det ble gjort en undersøkelse av området i sammenheng med utbyggingen av nye E6 mellom Melhus og Ulsberg. Det som gjør dette feltet spesielt er at jorden ble

dekket til av et tykt lag med blåleire, fra et skred som sannsynligvis gikk i bronsealderen.

– Som regel forsvinner kulturminner fra bronsealderen gjennom flere tusen år med dyrking og pløying, men her har alt blitt forsegledd av rasmassene, sier Bryn og peker på den laveste delen av feltet, der veggvollene er nesten to meter høye.

Til tross for mye gårdsdrift på åkeren så har det nesten ikke vært noen nedgravinger på feltet. Ironisk nok er det bare én som har påvirket bronsealderfeltet: En nedgraving midt i sentrum av gravhaugen. Vi blir fortalt at det en gang ble gjort et steinopptrekk for en god del år siden, men da var det ingen som hadde noen anelse om hva som lå under bakken.

Sjeldne graver

Like ved den store gravhaugen ligger det også tre andre graver på rekke og rad. Det er en form for kremasjonsgraver, noe som er tidstypisk for bronsealder, men alle gravene er murt opp med heller. ►

LEGE JOHN
LILLE-MÆHLUM

Privat allmennlege

www.johnlm.no/student

Mormors Stue

Søndager hos
mormor (12-17)

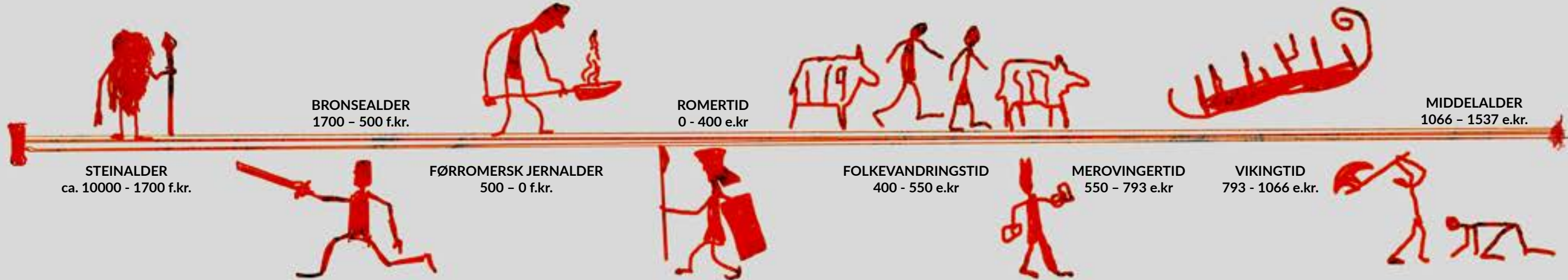
Kaffe- og kakebuffet på
Mormors! Spis så mye
kake og drikk så mye
kaffe du vil for 89 kroner.

Big Bite
SUBS

Big Bite er rask og rimelig mat i farta. Du får Dagens Big Bite fra mandag til fredag for kun 29,-. Studentpris på nykværnet kaffe 5,-.

Bestill mat til hele gjengen på
www.bigbite.no

- TIDSPERIODER I NORSK ARKEOLOGI -

Utgravingen på Lundamo:

- Ligger omtrent en time sør for Trondheim.
- Avdekket over 9000 m².
- Graver og gjenstander fra yngre bronsealder (ca. 1100-900 f.Kr.).
- Funn av en steinform til støpning av bronseøkser.
- Ble også gjort funn av Norges eneste smelteovn fra bronsealder.

Det finnes eksempler på andre graver i hellekiste, som i den kjente bronsealdergraven i Kivik i Sverige, men da er det ikke snakk om kremasjonsgraver.

– Det finnes lignende graver, men vi har fortsatt ikke funnet noen som er akkurat som disse – i hvert fall ikke i Trøndelag, forklarer Bryn.

Gravhaugen er også litt spesiell, poengterer hun. Det ser ut som de har gjort noen smarte løsninger med konstruksjonen for å få den til å se mer imponerende ut. Det var lagt steiner i kantekjede rundt, men disse var ikke gravd ned i bakken. Gravhauger er en gravform som har vært brukt i Norge helt fra bronsealderen og fram til vikingtiden, med en liten pause mellom 500-0 f.Kr. der kremasjonsgraver ble vanlig.

Ofte var det personer av høy sosial rang som ble gravlagt i slike hauger, gjerne med kostbare og rikt utsmykkede gjenstander. I bronsealderen var gjenstander av bronse regnet som kostbare, for til

tross for at bronzen definerer tidsalderen var det et sjeldent materiale her i nord. I gravhaugen på Lundamo var det ikke så mye mer enn brente bein å finne.

– Her virker det som om monumentet har vært den viktigste gravgaven, poengterer Bryn.

Kostbart metall

Støpeformen og smelteovnen på feltet vitner om at man kan ha støpt bronse på Lundamo. At det er støping av bronse det dreier seg om er sikkert, tilvirkningen av bronzen derimot er uklart.

Til tross for at man kaller denne tidsperioden for bronsealderen, så er det utrolig lite bronse i Norge i forhold til resten av Europa. Fra den 1200 år lange perioden, har man bare funnet rundt 800 gjenstander av bronse her i landet. De fleste funnene vi har fra bronsealderen i Norge er faktisk av flint.

For å lage bronse må man også legge ned en

betydelig innsats for å importere de nødvendige råvarene. På denne tiden var de eneste transportmulighetene i Norge store kanoer og gode sko, og de nærmeste råvarene var antagelig bare mulig å byttehandle i Danmark.

Steingamle fotspor

På en av hellene som er funnet er det hogd inn flere mystiske groper. Det er vanskelig å si sikkert hva slike groper har vært brukt til, men det har blitt foreslått alt fra skåler til ofring av matvarer, til en høyst alternativ gjetning om at det kan dreie seg om justering av den musikalske «klangen» i steinen. Bryn peker på en annen steinhelle på gulvet.

– Her er det lignende groper, men på denne ser de ikke helt ferdige ut, sier Bryn og viser til de spredte hoggmerkene på steinen.

Helleristninger som dette er typisk for bronsealderen, og knapt to kilometer rett sør for feltet er det et berg fullt av helleristninger fra samme tid. Det som gjør hellen mer unik, er fotsålen som er hogget inn i steinen. Det hender man finner føtter på berg og heller, men det er faktisk ganske sjeldent å finne en med tær.

Hellen kan ha stammet fra en grav slik som de tre kremasjonsgravene, eller kanskje en gravhaug, men inntil de finner resten er det umulig å si sikkert. Den er dessverre knekt i to, og den andre delen har de fortsatt ikke funnet. Bryn håper den dukker opp til neste år, hvis den i det hele tatt ligger i nærheten av feltet. **UD**

FOTSPOR I STEINEN: For rundt tre tusen år siden hogget en person inn fire skålgroper og et fotavtrykk på denne steinen, men akkurat hvorfor er det ingen som vet.

GRUNDIG UNDERSØKELSE: Med graveskje og øsekar renser arkeologen opp i de siste restene av et mulig bronsealderhus.

ET IMPONERENDE FELT: Arkeologene har jobbet med feltet på Lundamo siden 21. august, og har avdekket til sammen 9000 kvadratmeter med jord og leire. Bak telefonstolpen kan man skimte berget av blåleire.

DEBATT

Under Dusken tar gjerne imot leserbrev. Lengden på et innlegg begrenses til mellom 1800 og 3500 tegn inkludert mellomrom. Vi forbeholder oss retten til å redigere og forkorte innlegg. Vi gjør oppmerksom på at innlegg også vil være tilgjengelige på underdusken.no

Kontakt debattredaktør Anna Juell Johnsen på debattredaktor@studentmediene.no

ILLUSTRASJON: Christian Høkaas

Fra oktoberrevolusjonen til revolusjon i dag

KENNETH FUGLEMSMO

Aktivist for Tjen Folket

I verden i dag produseres det nok mat til alle mennesker. Likevel har en milliard mennesker for lite mat. Hvert år sulter flere titalls millioner mennesker i hjel. Folk dør ikke fordi det er for lite mat eller for mange mennesker - de dør fordi de er fattige. Mat er ingen menneskerett i en kapitalistisk verden.

I verden i dag, vet alle at mennesker forsøpler og forurenser. Det er hevet over enhver tvil, at forurensing fører til avskoging, dårlig luft, skittent vann, forgiftning, sykdom og at mange arter dør ut. Likevel fortsetter det. Kapitalismen trenger vekst. Kapitalistisk vekst dreper sakte men sikkert miljøet på planeten vår.

Kapitalismen er ikke det eneste alternativet. Men det finnes ikke mange alternativer. Kapitalismen er en måte å organisere på, der varer produseres for å selges og kjøpes. Målet for den som selger, er å få solgt med fortjeneste. I alle sine forskjellige farger, kommer alle parti til å opprettholde dette systemet.

Det eneste alternativet til kapitalisme, er kommunisme. Et system der fellesskapet rår over alt som er viktig i samfunnet. Der alle arbeider etter evne og får etter behov.

Det som driver fram endringer i samfunnet er først og fremst klassekamp. Den eneste klassen som kan innføre kommunismen er proletariatet - den moderne arbeiderklassen. For å innføre den må de først opprette sin egen arbeiderstat. Sovjetunionen var verdens første arbeiderstat.

Det røde Sovjetunionen rystet verden i sin grunnmur. Tjen Folket løfter fram Sovjet som et eksempel til etterfølgelse og ett pionéarbeid vi må lære mye av. Noe av betydningen kan oppsummeres i fem punkter:

Sovjetunionen var verdens første arbeiderstat, i verdens største land i areal. Den var et bevis på at proletariatet kan ta makta selv, og ikke er avhengig av kapitalistene.

Sovjetunionen ble en rød base for verdenskommunismen. Den ledet oppbyggingen av en internasjonal kommunistisk organisasjon og nye kommunistpartier over hele verden.

Sovjetunionen var en festning mot fascismen. Spanias eneste allierte mot Franco og igangsetter av væpna motstand i Norge mot okkupasjonen. Den seiret over Hitler-Tyskland og ble verdens fremste befrier. Det var den røde hær som åpnet portene til Auschwitz og stoppet historiens største folkemord. Sovjetunionen opprettet den sosialistiske samlingen av sosialistiske og folkedemokratiske land og støttet

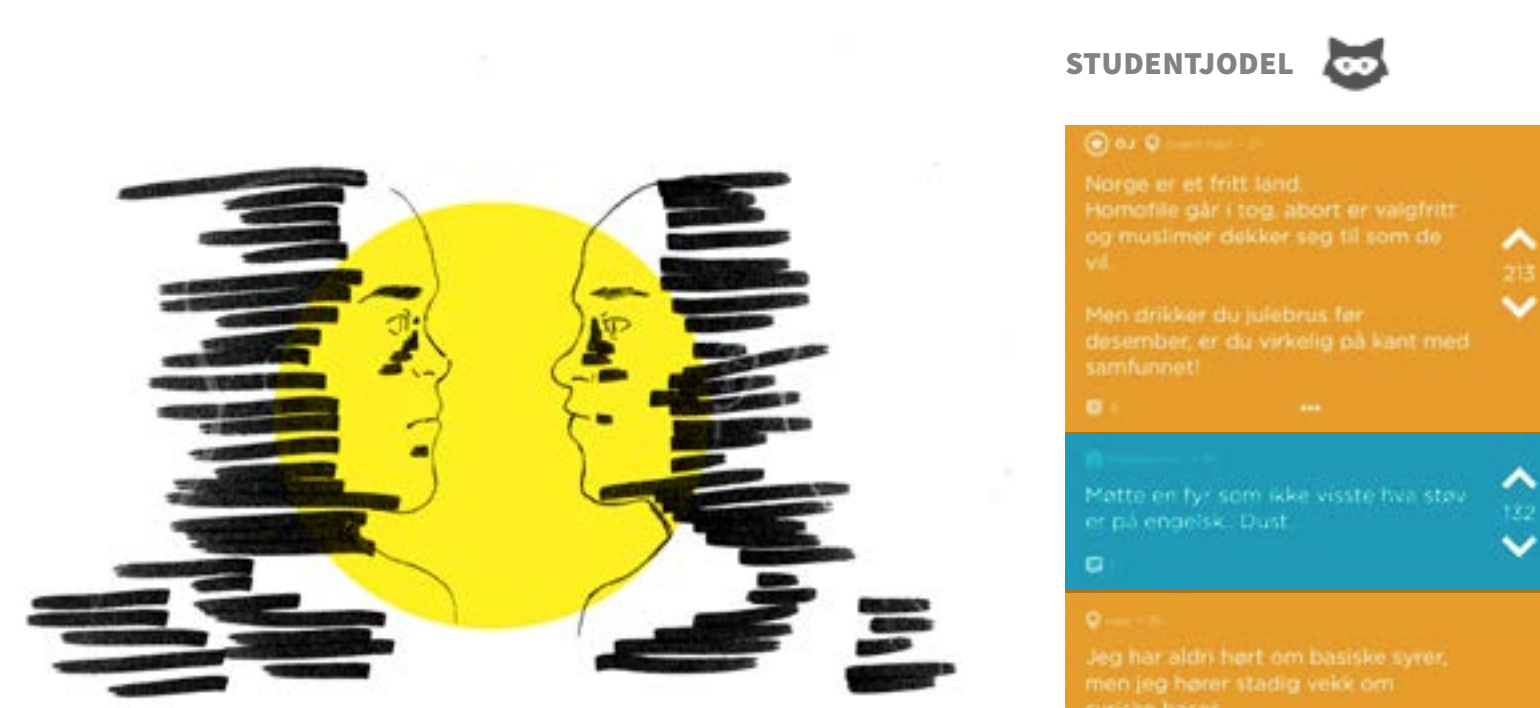
revolusjoner i de koloniserte landa. De støttet frigjøringen av Kina fra Japan, India fra Storbritannia, Vietnam fra Frankrike og USA og så videre.

Sovjetunionen bygget sosialisme i tretti år (fra 1922 til 1956), og ga oss rike erfaringer fra industrialisering, kollektivisering og sosialistisk planøkonomi.

Det finnes i dag ingen stater der virkelige kommunistpartier sitter med makta. Men sulten, krigene og miljødeleggelene viser tydelig at vi trenger det. Kommunismen er svært ung. Kapitalismen brukte 500 år på å bryte gjennom. Kommunismen har bare kjempet for sitt gjennombrudd i knapt 150 år.

Kommunismen er ung, og den lever! Den lever der folk drømmer om mer enn dagens urettferdighet. Den lever der folk gjør motstand mot undertrykking. Den lever i jungelen i Filippinene. Den lever i indiske slumbyer, på verdens tak i Nepal, i klassekampen i Sør-Afrika, Marokko, Tyrkia og Peru. Og kommunismen lever til og med i vårt eget fredelige, styrtrike og perifere Norge.

Noe av årsaken til dens appell - er at russiske arbeidere og bønder reiste seg i 1917 og tok makten gjennom revolusjonær krig, for å gi folket noen svært enkle ting som kapitalismen fortsatt ikke klarer å gi til verdens folk: fred, jord og brød.

ILLUSTRASJON: Nora Birgitte Johansen

Alle monner drar?

HÅKON HARNES

Adm. leder Effektiv Altruisme

Tenk deg at du går i en park, en park du har vært i mange ganger før og kjenner godt. Du går forbi en grunn dam der barn pleier å leke om sommeren. Det er ingen barn der nå, men midt i vannet er det en del bevegelse. Etter et øyeblikk innser du at det er en liten baby i vannet som er i ferd med å drukne. Du ser deg rundt, hvor er foreldrene? Du finner ingen, det er kun deg og det lille spedbarnet. Ditt første instinkt er å løpe ut i dammen, det er jo ingen umiddelbar fare for ditt liv, du kan enkelt redde barnet. Men du kommer på at du i dag har tatt på deg de fine nye skoene du kjøpte i forgårs. De er svindyre, og kommer til å bli ødelagte hvis du vasser ut. Dessuten er det ikke din baby, det er ingen du kjenner sin, og det er ikke din feil at den er i dammen. Hva gjør du?

Dette er filosofen Peter Singer sitt kjente tankeeksperiment, the drowning child, og er ment å teste våre moralske intuisjoner. De fleste vil nok være enige i at man selvsagt må redde barnet.

Denne konklusjonen vil virke opplagt for de fleste, men hva så? Det er vel usannsynlig at vi havner i denne tragiske situasjonen, og når vi havner der vet vi alle hva som er rett å gjøre. Forteller tankeeksperimentet oss noe som helst?

Faktum er at mens du leser dette, finnes det millioner av mennesker rundt om i verden som vi kunne hjulpet, men vi velger å la være fordi vi heller vil ha de fine skoene. Et myggnett som kan spare to barn fra malaria koster mindre enn en kaffe fra kantinen.

Selv hender det at jeg velger kaffen over myggnettet. Vi er ikke perfekte, og det er nok ingen av oss som helt klarer å etterleve de praktiske konsekvensene av våre moralske intuisjoner. Det er likevel ingen grunn til ikke å forsøke å gjøre sitt beste. Nordmenn har en fantastisk mulighet til å hjelpe de som trenger det mest. De fleste i landet vårt er blant verdens fem prosent rikeste, og mange av oss høyt utdannede studenter kommer til å ende opp blant de en prosent rikeste. Gjennom verdenshistorien har det knapt eksistert noen som har hatt en større mulighet, og det kommer kanskje aldri til å skje igjen.

Mange har et bilde av at forsøk på å hjelpe de mest trengende i verden er fåfengt og dømte til å mislykkes. Dette er beviselig feil. Verden går framover, på 15 år har andelen mennesker som lever i ekstrem fattigdom blitt halvert. Siden 1990 har 122 millioner barn blitt reddet fra sykdommer som enkelt kan forhindres med billige vaksiner. 18 600 barn per dag. Det er mye takket være en enorm innsats fra de mest privilegerte i verden.

Det er sant som man sier at alle monner drar, men det er ikke alle monner som drar like mye. Vi har begrenset med ressurser, og det er ikke likegyldig hva vi velger å bruke dem på. Effektive altruister forsøker å finne ut av hva vi kan gjøre for å hjelpe flest mulig, best mulig. Ved hjelp av den vitenskapelig metode og kritisk tenkning kan vi komme frem til stadig bedre og bedre svar. De beste tiltakene kan være 100 ganger bedre enn de dårligste.

Hvis vi kombinerer både hjerte og hode, har vi sammen muligheten til å dreie verden i en utrolig positiv retning.

ILLUSTRASJON: Trude Bakken Telle

Skjerp deg, Tesla-faen

MAGNUS AFTRET

Student

De siste årene har antall batteripakker med fire hjul økt kraftig, og det har blitt attraktivt å eie en elbil, særlig den høyteknologiske Teslaen. Dette fører meg seg fordeler for de «miljøvennlige» bilistene, men det betyr ikke at du med Teslaen din skal tro at du er Petter Solberg, og kjøre slalåm mellom kollektivfelt og feltet for de med vanlig oppførsel, samtidig som du gjemmer deg bak miljøbeviset du tror du har.

Lenge har Audi-sjåfører blitt sett på som råtassene og lovbryterne i trafikken, men har dette endret seg etter at Tesla kom på markedet? Det er ikke sjelden jeg har en Tesla trykt lagt oppi rumpa på bilen, som ligger og presser helt til veien splittes med et kollektivfelt, og hva gjør elbilsjåføren da? Legger seg ut, kjører forbi, og legger seg inn foran igjen, selvfølgelig. Gratulerer, du kommer sånn cirka

tre sekunder raskere hjem. Kollektivfeltet bør ikke fungere som et forbikjøringsfelt for elbiler. Hvis dere med elbil hadde hold dere i kollektivfeltet hele tiden, uten å skape farlige og irriterende situasjoner, så hadde jeg ikke brydd meg om dere.

Og hvis folk tror at de med elbil har lov til å kjøre slik fordi de er miljøvennlige, så stiller jeg spørsmålstegn med hvor mye Tesla-eierne faktisk bryr seg om miljøet. Det er vanskelig å se for seg at de som kjører elbil sjekker hvordan strømmen de bruker til ladingen sin faktisk blir produsert, da de har nok med å passe på at de ikke sneier en støtfanger på vei inn og ut av kollektivfeltet. Det skal sies at noen av Tesla-bilene er utstyrt med en autopilot-funksjon, men det er vel ikke bilene selv som sørger for denne krasse kjøringen?

Selv om Tesla-eierne i Norge kjører på strøm fra vannkraftverk, må dette settes i sammenheng med distribusjon av strøm. Hvis alle følger etter kollektivsnikene, vil det bety at mengden strøm produsert i et vannkraftverk i Norge som selges til EU, blir mindre, og de andre landene må produsere mer strøm på skitnere vis. I tillegg er det verd å

nevne at mange Tesla-fans er ute etter den nyeste og raskeste modellen, slik at de kan tjene inn enda et par sekunder på vei hjem fra jobb, men hvordan hjelper det miljøet, hvis de kjøper seg en ny bil før de har rukket å kjøre inn det ekstra utslippet som kommer fra produksjonen av elbilen?

Nå skal det sies at det i hovedstaden ble innført et reglement som sier at elbiler med kun én passasjer skal holde seg unna kollektivfeltet i morgenrushet, men hva gjorde elbilfolket da?

I mai fikk hele Norge se et godt eksempel på en løsning påfunnet av en Tesla-sjåfør. En dukke i passasjersete var løsningen. Nok et eksempel på flott oppførsel i trafikken av elbilistene. Trondheim er også på vei etter, og det snakkes om å fjerne elbiler og syklist fra kollektivfeltet.

Når det er sagt, er det er skremmende å se hvor langt de er villige til å gå for å få fortsette å kjøre slik de gjør, og det tar vel ikke så lang tid før vi ser en Tesla-sjåfør på vei til jobb med et fuskemenneske i framsetet her i byen, mens han suser mellom busser, taxier og vanlige bilister. Skjerp deg, Tesla-faen.

SAMFUNDETLEDER

Tale Bærland, leder ved Studentersamfundet i Trondheim

Samfundets våte drøm

Nybygg har vært et ønske fra Studentersamfundet i mange tiår. Nå er realisering nærmere enn noen gang.

Studentersamfundet i Trondheim har lenge hatt en våt drøm. Å utvide. Vi har vært nære før. Man har sagt «nå skal vi få det til» tidligere. Så hva gjør drømmen om nybygg oppnåelig nå? Hvorfor skal vi klare i dag det de ikke klarte før? Og hvorfor har studentene i Trondheim et så stort ønske om å bygge ut at det har vært snakket om siden 60-tallet?

Tidligere har det vært flere faktorer som ikke har vært på plass. For eksempel hadde man i 2007 et konsept som ikke fungerte. Da så man på muligheten til å utvide med et bygg som kun var tilknyttet Samfundet med en innendørs bro. Det fungerer jo sikkert fint for sykehus og universiteter, men for Samfundet? Et hus og en organisasjon som er bygget opp litt som en labyrinth, som ønsker å samle alle studenter i ett hus?

I 2012 var man kommet fram til et konsept som fungerte, som vi faktisk har tatt med oss videre denne gang, men da dukket det opp et nytt problem – kvikkleire. I dag har vi funnet en løsning på kvikkleire-problemet. Nå gjenstår bare støtte fra politikerne i kommunen, og de har så langt vært positive.

Vi har altså dette siste hinderet, som har vært et hinder også i tidligere år: finansiering. For selv om vi som Studentersamfund får økonomisk frihet gjennom å arrangere UKA – en økonomisk frihet som gir oss mulighet til å pusse opp når det behøves og utvikle nye konsepter som Daglighallen Mikrobryggeri, så gir det oss ikke nok til å kunne bygge ut. Finansiering er fortsatt et spørsmål i dag. Vi er ikke 100 prosent i mål, men dette jobbes det med kontinuerlig. Og her ser vi til stat og kommune. Som Norges største Studentersamfund, som noe unikt i hele Nord-Europa, er vårt bidrag til Trondheim og

Norge noe det er verdt å investere i. For det er også det vi ber om, en investering i framtida. Ikke en støtte til drift, for drifta klarer vi helt fint å dekke selv.

Så hvorfor har vi dette ønsket om å bygge ut? Studentersamfundet har som målsetning å «være det naturlige samlingssted for studentene i Trondheim, og gi et best mulig sosialt og kulturelt tilbud, samt skape forutsetninger for debatt og samfunnsengasjement». Slik det er i dag får vi ikke engang være det naturlige samlingsstedet for alle våre frivillige. Korene må øve i lokaler utenfor Samfundet, det samme gjelder symfoniorkesteret store deler av semesteret. Studentmediene har flyttet helt ut, og har drift utenfor Huset. Dette er ikke noe vi ønsker, ikke i det hele tatt.

Hva med resten av byens studenter? Får vi gitt dem et så godt sosialt og kulturelt tilbud som vi ønsker? Når vi må kutte i utleietilbudet vi har i semesteret, når vi må nekte inngang til medlemmene våre i fadderukene på grunn av kapasitet, når debatter og andre kulturarrangementer må flyttes til Knaus på grunn av immatrikuleringsball? Vi har kun én løsning som kan gi plass til alle, og det er å bygge ut. Bare på den måten kan vi fortsette å opprettholde en utleievirksomhet rettet mot linjeforeningene – det er stas for oss når de ønsker å ha sine revyer og festivaler i våre lokaler. Bare slik kan vi la være å flytte immatrikuleringsballene vekk fra Samfundet på grunn av at de kræsjer med de tilbudene vi ønsker å gi. Med utbygging kan mer skje på Samfundet samtidig og alle gjengene kan nok en gang samles under samme tak.

Så der står vi i dag, med drømmen om nybygg nok en gang. Og forhåpentligvis er det mer enn en våt drøm denne gangen.

DEBATTKALENDER

Midlertidighet i akademia
Tirsdag 7. november 19.00-20.30
Litteraturhuset i Trondheim

Hvordan kan vi få ned antallet midlertidige stillinger i akademia? Er det i det hele tatt mulig med de finansieringsmodellene man har i dag? Er det forskjell på å være midlertidig ansatt i akademia, enn andre steder i arbeidslivet? Litteraturhuset inviterer til debatt om temaet.

Standupshow og bokbad med The real Frp
Onsdag 8. november 19.00-21.00
Litteraturhuset i Trondheim

Svein Vathne, satirikeren bak twitterkontoen @Real_Frp og Facebookpagen The Real Frp har standup på litteraturhuset! Det vil også bli bokbad med Vathnes nye bok, *The Real Frp*.

Møt en jamaicansk menneskerettighetsaktivist
Onsdag 8. november 18.00-20.00
Coffee Annan

Helt siden broren til Shackelia Jackson ble skutt av politiet i 2014 har hun kjempet en utrettelig kamp mot et underfinansiert og tregt rettssystem for at de skyldige skal holdes ansvarlig.

Onsdagsdebatten: Hatytringer
Onsdag 8. november 18.00-20.00
Studentersamfundet

Onsdagsdebatten er tilbake og temaet er hatytringer og ytringsfrihetens grenser! Er Hatytringer også en del av ytringsfriheten? Dette er det store spørsmålet denne onsdagen på Samfundet.

På vei mot en ny stormaktskrig?
Torsdag 9. november 19.00-20.00
Cafe ni Muser

Arbeiderpartiets studentlag i Trondheim inviterer til temamøte om blant annet Nord-Korea sitt forhold til USA. I panelet har de med seg professor i komparativ politikk ved NTNU Jennifer Bailey, og professor i internasjonal politikk ved NTNU Jo Jacobsen.

Arkivdagen 2017: Forbrytelse og straff
Lørdag 11. november 11.30-15.30
Arkivsenteret Dora

På Arkivsenteret Dora arrangeres det en hel dag med fokus på forbrytelse og straff. På programmet er det blant annet foredrag av førstelagmann emeritus Aage Rundberget om temaet.

Kritikk av liberalismen
Mandag 20. november 19.00-21.00
Litteraturhuset i Trondheim

Den nylig utkomne antologien *"Ingen mennesker er født frie. Kritikk av liberalismen"* er et forsøk på å utfordre liberalismens hegemoni fra venstre. Litteraturhuset i Trondheim har invitert tre av redaktørene. Hva består deres kritikk i, og kan den danne grunnlaget for en ny og potent venstreside i norsk og vestlig politikk?

Helt om dagen, drag queen om natta

Matthias Maik Herold stupte med hodet først ut i karrieren som drag queen Brittany Fierce. Siden har han ikke latt seg stoppe.

TEKST: Jenny Westrum-Rein | FOTO: Haakon Korbi Kolstad

Skrivebordet flyter over av sminkebørster, klær og øyenskygger i alle regnbuens farger. Matthias har stilt seg opp foran speilet i suiten på Clarion Hotel & Congress hvor han jobber som restaurantsjef. Med presise bevegelser legger han sminken som forvandler Matthias til Brittany.

HOPPET UT I DET

Matthias er et spontant menneske. Han liker ikke å planlegge og må ta ting på sparket.

– Jeg sendte en mail til Trondheim Pride i 2013 og spurte om jeg kunne ha en opptreden under Pride, og det fikk jeg lov til. Først trodde jeg at jeg bare skulle ha en liten greie på kvelden før paraden, forteller Matthias og ler.

Slik ble det ikke.

– Min første opptreden ble etter Pride-paraden, klokka to på en lørdag, midt på Trondheim Torg. Jeg hoppa egentlig rett ut i det.

Som liten var Matthias opptatt av sminke, klær og ikke minst drag. Han brukte mammas høye hæler og hadde masse Barbie-dukker. Da tv-serien RuPauls Drag Race kom på Netflix ble Matthias inspirert.

– Jeg begynte å se på det, og tenkte at hvis de klarer det så klarer jeg det óg.

Så begynte Matthias å prøve ut sminke, parykker og hæler. I starten så han helt grusom ut, påstår han, og viser oss et bilde. Fra mobilskjermen lyser en tungt sminket Matthias med mørk parykk og tynne øyenbryn.

– Det er jo fordelen med å være homofil da. Man har mange jentevenner som er villige til å lære bort, forklarer han.

Nå er usikkerheten borte. Sminkekosten føres med stødig hånd over ansiktet, og flere lag legges på. Brittany Fierce har alltid ligget i bakhodet på Matthias.

– Jeg har alltid syntes det har vært gøy å kle meg opp og underholde folk med det, men jeg turte aldri å gjøre det før, sier han.

TRYGGE RAMMER

Matthias vokste opp i Tyskland med foreldrene og søsteren. Det var de trygge rammene hjemmefra som fikk ham til å ta steget. Matthias forteller at han hadde en fin oppvekst. Foreldrene var alltid støttende til hva han og søsteren ville gjøre.

Om serien «Typisk norsk»:

Dette er det andre av flere portrett i serien. Her møter du ulike mennesker som bryter med typiske, norske stereotyper.

MATTHIAS MAIK HEROLD

Født:

2. februar 1989

Fra:

Oppvokst i Tyskland, bor nå i Trondheim.

Jobb:

Restaurantsjef på Astrum hos Clarion hotell og kongressenter.

Aktuell som:

Drag queen Brittany Fierce.

– Foreldrene mine er veldig støttende og har aldri hatt noen problemer med det jeg gjør. De sa alltid: «Bare gjør det da, så får du se hvordan det går». Det er nok kun det og mot som gjorde at jeg turte. Og så er det jo ikke noe farlig, sier han.

På 2000-tallet var økonomien i Tyskland dårlig. I 2007 flyttet familien til Åndalsnes i Møre og Romsdal. Foreldrene hans bor fortsatt der. Matthias snakker med dem hver dag, gjerne flere ganger.

– Mamma og pappa innså at vi ikke kom til å ha en trygg framtid i Tyskland med tanke på jobb-muligheter og sånt. Vi pakket sammen alt og flyttet til Norge, forteller han.

Venner og klassekamerater tok ham godt imot, og hjalp ham når det trengtes. Matthias beskriver nordmenn som åpne, imøtekommende mennesker.

– Nordmenn tar deg imot med åpne armer og hjelper deg med det du trenger hjelp til. På skolen hjalp klassekameratene mine meg å lære språket.

Matthias føler ikke at stereotyper påvirker ham på noe vis. Selv har han aldri fått dårlige tilbakemeldinger eller sleivspark. Han forteller at han bryr seg fint lite om hva andre folk synes.

– Jeg har kun fått positive tilbakemeldinger, men man hører jo selvfølgelig ting som andre har opplevd. Sånn sett er jeg nok heldig, forteller Matthias.

Ifølge Matthias handler det om hvordan du er som person. Det beste tipset er å gi blaffen i hva andre tenker og synes. Slikt må man nesten lære seg om man skal drive med drag.

– Jeg har aldri opplevd negative tilbakemeldinger eller blitt sett rart på. Jeg ble tatt imot med glede. Det er jo ikke så mange som driver med drag i Trondheim, forklarer han.

Matthias kan tenke seg at mange driver med drag i det skjulte, men frykter å komme ut. Redselen for hva andre folk kommer til å tenke, hvordan det påvirker arbeidssituasjon, og hvordan familien reagerer står sterkt hos mange.

– Hvis du selv blir glad av det du gjør spiller det ingen rolle hva alle andre tenker. Det beste tipset er å gi faen. Man kan ikke bry seg om alle andre, sier han og ler.

TRENGS MER ÅPENHET

Matthias kjenner allikevel på noen stereotyper. Å være homofil og feminin er en av dem. ►

INKLUDERT: Nordmenn er åpne mennesker, mener Matthias. Han flyttet til Norge som 18-åring, og ble godt tatt imot.

– Alle tror jo at homofile er så feminine og liker glitter og rosa og regnbuer. Alle blir satt i en og samme bås. Det er jo en hel haug med homofile som gjør helt andre ting enn akkurat det, forklarer han.

At alle drag queens er homofile er også en feil-aktig stereotypi. Matthias forteller om Tysklands mest kjente drag queen, som har både kone og barn. Matthias mener at det hjelper med åpenhet, og at vi er på vei i riktig retning. At serier som «Jævla homo» og «RuPauls Drag Race» blir vist på tv er med å gjøre drag og ulike seksualiteter mer akseptert.

– Man må bare stå i det og være selvsikker på hvordan man gjør ting. Man må bare vise at det ikke er noe farlig å være homofil eller drag queen.

Matthias har aldri brydd seg om hva andre folk mener om han. Også det kommer fra familien.

– Det høres skikkelig kvalmt ut, men vi er veldig sikre på oss selv. Vi vet at om vi synes noe er bra, så er det bra nok. Da er det ikke så farlig hva alle andre tenker, sier han.

AVBREKK FRA HVERDAGEN

Mer sminke kommer på. På ett vis er det befriende for Matthias å ta fram Brittany Fierce. Brittany er et avbrekk fra hverdagen.

– De fleste av oss har en ganske kjedelig hverdag. Det går mye på rutine. Da er det veldig godt å ha noe som er det helt motsatte av det jeg egentlig driver med, forklarer han.

Det er forskjeller mellom Matthias og Brittany. Brittany tør mer og er mer selvsikker.

– Jeg ville aldri gått opp på en scene og danset som meg selv. Hun har litt mer baller enn meg, forteller han og smiler.

Brittany er en rolle Matthias tar på seg. Som drag er han seg selv, men samtidig ikke.

– Jeg er jo fortsatt Matthias, men jeg er i en rolle som jeg ikke er i til vanlig. Vi har likheter også. Vi er nok like sarkastiske begge to, forklarer han.

Alle har sine barndomsidoler. For Matthias var dette idolet Britney Spears. Matthias hentet mye inspirasjon fra Spears da han skulle lage Brittany Fierce.

– Jeg er ekstremt fan. Jeg har alle hennes plater og DVDer. Da jeg var yngre tapetserte jeg veggene mine med plakater av henne, forteller han og ler.

Det første steget i å finne fram til Brittany var å finne ut hva han ville gjøre. Matthias landet på dansing og miming til musikk.

– Så måtte jeg finne ut av utseendet. Jeg er jo sminket mye som Brittany, men man ser fortsatt at det er meg. Jeg vil fortsatt føle at det er litt Matthias der.

ØNSKER Å HJELPE

Nå får Matthias meldinger både på Instagram og Facebook fra ungdommer som sliter. Ett av målene med Brittany Fierce var å bli en person andre kunne snakke med og søke hjelp hos.

– Jeg har alltid ønsket at jeg skal være en person folk skal tørre å spørre om ting, forklarer Mathias.

Det kan være ungdommer som lurar på hvordan de skal komme ut til foreldrene sine, eller som har

lyst til å drive med drag selv.

– Jeg vil være en person som kan hjelpe. Forhåpentligvis tenker de at om jeg kan gjøre det så kan de også gjøre det, forteller Matthias.

Vanligvis råder han de som spør om å ta sjansen og hoppe i det.

– Hvis foreldrene dine ikke aksepterer det så har du alltså et annet miljø som fanger deg opp. Det homofile miljøet blir som en andre familie, forklarer han.

Selv kom Matthias ut som homofil til familien som 15-åring.

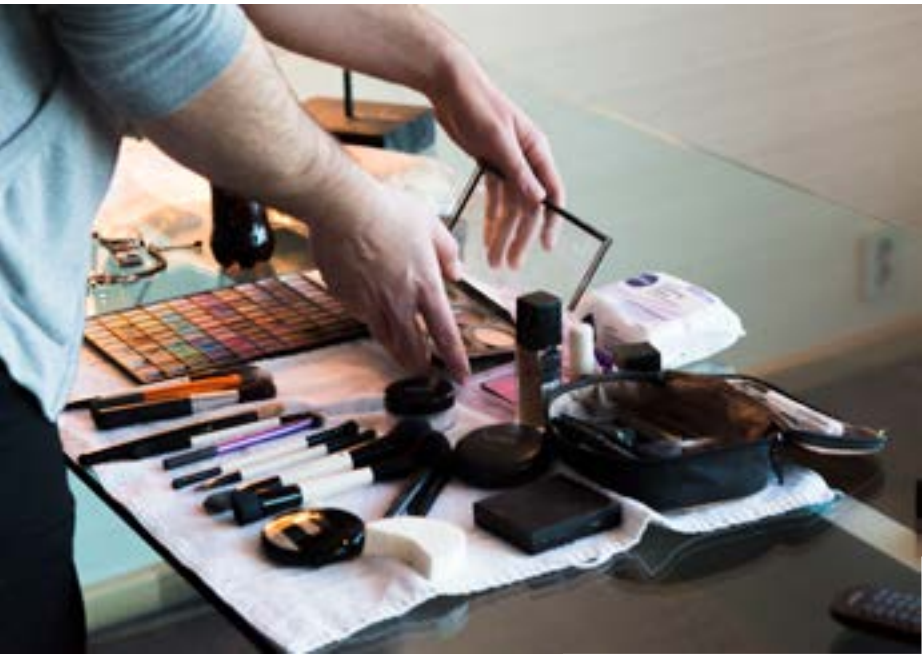
– Det var ikke noe stort sjokk for dem. De hadde forstått det tidlig, og det ble aldri noe styr, forteller han.

For tyske Matthias var Norge det lille landet han kun hadde hørt om. Åndalsnes var typisk norsk, med fjell og fjorder. Bygda på 2250 innbyggere ble etter hvert for liten for Matthias. Kjærligheten brakte han til Trondheim.

– Det høres skikkelig cheesy ut! Vi møttes på Gaysir, og han sendte en melding og skrev «Hei, du er kjekk». Det er jo sånt man ikke svarer på, forteller Matthias og ler.

Det gikk allikevel bra. Nå er Matthias og kjæresten forlovet. Bryllupet står i 2020.

Matthias kommer ut av badet iført glitterkjole og blond parykk. Så kommer kronen på verket. De leopardmønstrede høyhælene settes på føttene. Forvandlingen er komplett. Foran oss står Brittany Fierce. **UD**

ROLLESKIFTE: For Matthias er det befriende å tre inn i rollen som Brittany. Brittany er et avbrekk fra en ellers kjedelig hverdag.

SELVSIKKER:: I starten så Matthias grusom ut som Brittany, påstår han. Nå er usikkerheten borte.

4 KJAPPE:

1 Hva er ditt beste minne?
Familiemiddagene hjemme hos mormor i Tyskland da jeg var mindre.

2 Hvor er du om ti år?
Da ser jeg for meg at jeg har kjøpt enebolig på beste tomte på Ranheim med forloveden min. Jeg håper jeg fortsatt driver med drag og kan være et forbilde for andre.

3 Hvilken person, død eller levende, ville du spist middag med?
Mormor. Hun døde i 2013, og jeg skulle gjerne fått en siste middag med henne.

4 Hva mener du er typisk norsk?
Kjøttkaker i brun saus, poteter og erterstuing.

Et dansegulv fullt av vintage

Interessen var stor da UKA avsluttet den tre og en halv uker lange festivalen med gjenbruksdag. Her kunne man finne vintageskatter, lære seg å sy bærenett eller bare slappe av på foredrag om forbruk.

TEKST: Karoline Bernklev | FOTO: Eirik Eggen Brække

▲ SAMARBEID: Deltakerne på sykurset fikk god hjelp av arrangørene til å komme i gang med symaskinene.

Stemningen på Samfundet er ukarakteristisk rolig denne søndagen, den siste dagen i UKA-17. Det er likevel mange mennesker her og anledningen er UKAs gjenbruksdag. På Selskapssiden er det gjort i stand til klesbytting, og langs benkene er det lagt ut t-skjorter, bukser og kjoler som studenter har levert inn. Vennegjenger går og kikker på klær man kan bytte til seg mens samtalen mellom dem går i hva i all verden det var som egentlig skjedde i går og hvor slitne de er i dag.

BLACK FRIDAY-STEMNING.

– Gjenbruksdagen er UKAs bidrag til en bedre verden. Vi ønsker å oppfordre til gjenbruk av både klær og ting, forteller Erling Jellum.

Han jobber som frivillig i UKA, og er med å arrangere gjenbruksdagen. Han kan fortelle at selv om det er ganske rolig her nå, så var det høyt trykk da de åpnet dørene klokken tolv.

– Det var litt sånn Black Friday-stemning, men veldig vennlig Black Friday da. Det var mange som prøvde klær og vi hadde mye kule ting.

Klesbyttet er organisert slik at man i løpet av fredagen og lørdagen kunne levere inn klær man ikke lenger bruker, i bytte mot bonger. Disse bongene brukes som betaling for klærne man finner her i dag, og det er én bong mot ett plagg som gjelder. Erling forteller at UKA har arrangert klesbyttedag før, men at denne gangen er konseptet større.

– Vi har invitert ei kjempekul jente til å holde et foredrag om forbruk og tidsbruk i Edgar etterpå. I tillegg har vi sykurs i Daglighallen, og vintagebutikk med Prisløs i Strossa.

UNIKE TING SOM INGEN ANDRE HAR.

Linn Sofie Olsen synes det er veldig bra at UKA setter fokus på gjenbruk. Hun har vært på vintagebutikken til Prisløs, og er svært fornøyd med det hun har funnet så langt. Hun viser stolt fram en beige skinnveske som ser ut som den er helt ny, og forteller at hun har lett etter noe lignende lenge.

– Jeg fant den her på vintagebutikken. Det er det som er så fint, man finner litt spesielle ting som ingen andre har.

Nå er hun på Selskapssiden for å se hva hun kommer over. Hun forteller at man gjerne må ha litt tålmodighet hvis man skal finne noe fint, men at det til gjengjeld er verdt det.

– Det handler om å være miljøbevisst, og jeg er opptatt av å ikke ha så høyt forbruk. Selv om

– Gjenbruk er med en gang mer etisk fordi man slipper å produsere noe nytt.

Ivar Djuurhus, grunnlegger av Prisløs

det er lett å handle en billigere veske på kjedebutikkene, får man ikke den samme holdbarheten eller kvaliteten som med den her.

PRØVE SEG FRAM.

I Daglighallen har sykurset smått begynt, og flere har funnet fram stoffene de vil bruke på handlenettene sine. Det er plassert to symaskiner på hvert av de syv bordene, og spente deltakere venter på hjelp til å sette i gang. Det er kun jenter som har møtt opp, og lydnivået i rommet er lavt over rolig musikk. Den ene grunnleggeren av Prisløs, Sophia Josefin Johansson, står ved et av bordene og forteller hvordan man skal brette det som skal bli hankene på nettet.

– Noen liker de jo tynne for eksempel, mens andre liker litt bredere. Hvis dere vil ha bredere må dere legge bretteingen ut fra den kanten dere lagde.

Hun demonstrerer forskjellen i bretten, og jentene følger oppmerksomt med. Videre skal man justere lengden på hankene, og nå viser Sophia forskjellen på om man vil ha nettet langt nede eller litt høyere opp. Igjen handler det om hva man synes er best selv.

– Man må bare prøve seg litt fram, vi er ikke så gode på å bruke centimeter, forteller hun, og jentene ler.

HAR IKKE TATT I EN SYMASKIN FØR.

Helt innerst i Daglighallen sitter Kjersti Hetland og Helene Solvang med hvert sitt tøystykke. De venter på instruksjoner om hva de skal gjøre, og prøver å få symaskinen i gang. Stoffet de har valgt er hvitt med tegninger av epler på, og de fniser litt når de forklarer valget.

– Vi valgte dette stoffet her fordi vi følte det var fint som et fruktnett, eller handlenett da, forklarer Helene.

Jentene forteller at de enkelt og greit er her for å lære seg å sy. På spørsmål om noen av jentene har sydd før, lener Kjersti seg bakover i sofaen og gestikulerer mot Helene bak ryggen hennes. Selv sier Helene at hun bare har prøvd litt.

– Jeg har ikke tatt i en maskin før en gang, innrømmer Kjersti.

Begge synes at gjenbruksdagen er et bra tiltak. De prøver selv å være bevisste på forbruket sitt.

– Det å gå på sykurs er i hvert fall et steg i riktig retning, jeg har veldig lyst til å lære det. Vi har sett på bloggen til en jente som er veldig flink til å lage

FOKUS: Erling Jellum jobber som frivillig i UKA, og mener det er viktig å sette fokus på fordelene ved gjenbruk.

GØY: Linn Sofie Olsen er opptatt av gjenbruk, og synes det er gøy å finne ting som ingen andre har.

HÅP: Kjersti Hetland og Helene Solvang håper at sykurset kan gjøre det lettere for dem å sy om egne klær i framtiden.

klær av gamle stoffer, så jeg ble ganske inspirert, forteller Kjersti.

Helene forteller at hun har blitt mer bevisst på gjenbruk siste årene.

– Det har kanskje blitt mer «in» å handle brukte klær. Det er jo flere butikker som har egne bruktafdelinger blant annet.

ETISK KLESPRODUKSJON.

Nede i Strossa er dansegulvet fylt med vintagefunn fra Prisløs, og ved siden av baren står et stort speil. Noen av de som beveger seg rundt i lokalet har åpenbart handlet på Prisløs før, mens andre ser forholdsvis ukjente ut med konseptet vintage. Ivar Djuurhus, den andre grunnleggeren av Prisløs, går også rundt og hjelper dem som trenger det. Han forteller at de er her i dag for å sette mer fokus på gjenbruk og hvilken rolle Prisløs spiller i dette.

– Vi redesigner og syr nye klær av gamle tekstiler. I tillegg selger vi vintage og secondhand-klær, også gjør vi reparasjoner på plagg som har blitt ødelagt.

En fyr med øl i hånda bemerker at det er ganske kult at folk kler seg i 80-tallsklær igjen. På stativet ved siden av seg finner han en lang, leopardmønstret kåpe. Han prøver den på til høy latter fra vennene sine, og tar den raskt av.

Ivar mener at gjenbruk både handler om det å være miljøbevisst, men også om å jobbe for en mer etisk klesproduksjon.

– Gjenbruk er med en gang mer etisk fordi man slipper å produsere noe nytt. Da unngår man masseproduksjon for butikker som selger ting veldig billig, og som gjerne har arbeidere med dårlig lønn og arbeidsvilkår.

STARTE SYKLUBB.

Tilbake på sykurset begynner aktivitetsnivået å øke. Deltakerne står nå rundt i lokalet og bretter, stryker, klipper, og syr. Summingen fra symaskinene blander seg med stadig høyere samtaler, og på noen av bordene begynner stoffbitene nå å ligne på handlenett. Også Helene og Kjersti har kommet litt i gang. De håper at sykurset kan senke terskelen for å sy ting på egenhånd i framtiden. Jentene ser lattermilde på hverandre før de forteller om planene sine.

– Vi har snakket om å starte en egen syklubb, vi nå. Gå all in, forteller Kjersti.

Helene smiler lurt, før hun avslutter.

– Vi mangler en maskin som fungerer, da. Jeg føler at det er en ganske viktig del av det. **UD**

Engasjement i moderne tid

Me too-kampanjen har fått oppslag i alle kanaler i høst. Men skapes egentlig resultater av at alvorlige tema får viral oppmerksomhet?

TEKST: Johanne Meisingset Lund | ILLUSTRASJON: Astrid Bohler

I høst er det knapt en sak som har fått mer oppmerksomhet enn *metoo*. Etter at skuespilleren Alyssa Milano oppfordret kvinner til å stå fram med sine overgrepshistorier, kommer stadig flere kvinner ut og setter fokus på et alvorlig, men dessverre helt vanlig, problem: Kvinner opplever systematiske overgrep, og føler seg presset til å utføre seksuelle handlinger for å beholde jobben sin.

At denne saken får såpass mye oppmerksomhet gjør forhåpentligvis at flere blir bevisste på problemet, at flere tør å si ifra – noe som igjen skaper en holdningsendring. Dessverre er det ikke alltid nødvendigvis dette som skjer når alvorlige temaer «går viral».

ALDRI SÅ GALT

Det er ingen som egentlig vet hvorfor akkurat denne og denne videoen, emneknaggen, eller memen blir delt så uendelig mange ganger. Ofte virker det helt tilfeldig hva som blir en viral hit. Noen ganger er det flaks, andre ganger er det en god dose kjendiseri som er avgjørende. Mange har prøvd, og den som virkelig

HVA BETYR EGENTLIG "VIRALT"?

Definisjonen på viralt kommer fra ordet «virus», et medisinsk begrep brukt for å beskrive små, smittsomme agenter som kan infisere alle typer organismer. Dette kan oppstå på internett når en liten bit av et innhold spres som et virus, som «infiserer» når de ser det. Infeksjonen kommer vanligvis fra framkalte følelser som oppmuntrer seeren til å dele den, slik at de kan relatere og diskutere med andre hva de føler.

Kilde: *lifewire.com*

har løsningen på popularitetsgåten ville nok fort kunne innkassere både i heder og rikdom.

Høsten 2014 gikk «the ice bucket challenge» som en farsott på nettet: Hell en bøtte med vann over hodet ditt, film det, legg det ut i sosiale medier, og utfordre vennene dine til å gjøre det samme. Alle var med på utfordringen, fra Bill Gates til bestemoren din. Mange mente i ettertid at kampanjen ikke hadde noe med sykdommen den skulle skape blest om, å gjøre. Og sant nok i ettertid har det vist seg at de færreste visste hva ALS-saken handlet om, og i dag er kampanjen så å si glemt. Likevel hevdes det at det ble samlet inn 220 millioner amerikanske dollar til forskning på ALS i forbindelse med «ice bucket challenge.»

En lignende utfordring som fant sted i Norge rundt samme tid, «Hopp i havet», er estimert til å ha resultert i 3,5 millioner kroner til Kreftforeningen. Selv om det for de fleste mest sannsynlig dreide seg om å vise seg fram som en friskus, bar det i det minste frukter for de stakkarene som Facebook-ekshibisjonistene skodde seg på. Aldri så galt at det ikke er godt for noe.

SNAKKISEN SOM STILNET

Det ble en kjempesnakkis i de tusen hjem og kommentarfelt, da finansminister Siv Jensen for et par uker siden ikledde seg indianerkostyme til en slags jobbfest de hadde nede i regjeringskvartalet. Mange snakket om kulturell appropriasjon; de fleste lurte på ordets rette betydning.

Her på berget har vi ikke noe forhold til hverken begrepet eller urbefolkningen vår. Flere har påpekt at det som kunne blitt en spennende refleksjon om hvordan man har behandlet samer i Norge, ble en debatt om hvor hårsåre man har lov til å være, og hvor mye vi kan kulturelt appropriere fra USA. Det som ganske sikkert var et ekstremt godt kalkulert stunt fra Jensens PR-folk, ble til en diskusjon som resulterte i forsvinnende lite. Og utkleddningsbutikker over hele landet melder om rekordsalg av indianerkostymer.

FORT GLEMT?

I USA snakkes det nå om at *metoo*-kampanjen har blitt shanghaiet av den hvite overklassen. Originalt ble kampanjen startet i 2006 av Tarana Burke fra Bronx,

New York, for å sette fokus på systematiske overgrep på svarte kvinner. Kampanjen fikk ikke særlig mye oppmerksomhet. Da det først kom en hvit kjendis på banen, ble saken en helt annen. Er det bra eller dårlig?

Det er ingen tvil om at *metoo*-kampanjen har hjulpet flere til å komme fram og snakke om overgrep. Men dessverre gjelder de fleste overgrepene vi hører om den samme typen person i det samme miljøet. I USA har dusinvis av kjendiskvinner stått fram og vitnet mot Harvey Weinstein, mens de som vitner om andre menn får langt mindre oppmerksomhet. I Sverige har *metoo* skapt debatt, demonstrasjoner, og oppgjør. Dessverre har det også der endt opp med å dreie seg mest om en mektig mediemann og hans fall fra den offentlige pidestallen. Det som kunne løftes fram som noe samfunnet sammen må løse, blir ikke annet enn en sensasjonell sak med syndebruk og offer.

Aftenpostens redaktør, Harald Stanghelle, har uttalt at noe lignende aldri kunne skjedd her i Norge. Samtidig har noen få, modige kvinner har stått fram og fortalt sine historier. Norske sjefer og kollegaer, blant annet journalister, har forgrepet seg på

arbeidsplasser og på andre arenaer i forbindelse med jobb. Dette har fått lite omtale i ordinære medier. I Norge trykker vi ikke *injurierende påstander*, heter det seg i Vær varsom-plakaten.

Alle er enige at det er forferdelig at overgrep skjer. Samtidig blir flere tusen voldtektssaker henlagt årlig. De får kanskje ikke nok oppmerksomhet på internett.

MEKTIGE MENN OG FOLKETS GUNST

La det ikke være tvil om at det er store mørketall på kvinner og menn som har opplevd overgrep og trakassering på arbeidsplassen. Det man derimot kan spørre seg om, er hvorvidt de finner trøst i metoo når oppstyret har lagt seg. Hjelper det at overprivilegerte, vakre, hvite kvinner forteller at de har opplevd noe kompromitterende? Det er lov å håpe at emneknaggen blir plukket opp av noen mektige menn som kan skape varige endringer i holdninger på arbeidsplass – ja, kanskje til og med i lovverk. Men hva og hvem som vinner mer enn 15 sekunder i rampelyset, og blir til noe flere ønsker å kjempe for, er det også tilsynelatende tilfeldigheter som avgjør. **UD**

Folkedopet

Ny forskning viser at en av fire nordmenn har prøvd cannabis. Brukeren «Michael» og den tidligere dealeren «Mulle Mekk» forteller om stigmatisering og normalisering.

TEKST: Aleksi Kristola, Lars Nord Holmer
FOTO: Jonas Halse Rygh, Lasse Georg Tønnessen, Amalie Hoff Fredriksen

– Så lenge man ikke skader noen andre enn seg selv mener jeg at det ikke bør være noen forbud mot det. man burde være ansvarlig for eget rusbruk.

- «Michael»

Det er over 80 år siden filmen *Reefer Madness* kom for å skremme oss fra å bruke cannabis. Noen mener at cannabis tar oss vekk fra Guds lys, mens andre mener det fører oss til paradiset. Uansett hva man mener er jazztobakk blitt mer vanlig enn før.

En undersøkelse utført av Yougov på vegne av Rustelefonen viser at en fjerdedel av Norges befolkning har prøvd cannabis. Andelen er størst i aldersgruppen 21-25 år, hvor 29 prosent har prøvd det. Seksjonsleder Sturla K. Naas Johansen ved Rustelefonen er ikke overrasket over resultatet.

– Undersøkelsen bekrefter antakelsen om at det har blitt ganske vanlig å prøve det, og at det ikke lenger er så mye stigma forbundet med det å ha prøvd en eller flere ganger.

Selv om undersøkelsen viser at flere har prøvd cannabis, så er tallet på dem som bruker det jevnlig i aldersgruppen 21-25 år, kun fire prosent. En av dem som befinner seg blant disse fire prosentene er «Michael». Michael er forsiktig og tilbakeholden. Han forteller at han ikke er overrasket over at så mange har prøvd det.

– Cannabis har blitt stuert, det har blitt normalisert. Jeg har personlig ikke opplevd at noen har reagert negativt på at jeg røyker. Men miljøet man er i og hvem man er med har så klart mye å si.

POPULÆRKULTURENS PÅVIRKNING
Cannabis har blitt en sterk del av populærkulturen

i alt fra musikk til film. I tillegg har flere høyprofilerte offentlige figurer, som tidligere statsminister Jens Stoltenberg og tidligere president i USA Barack Obama, innrømmet at de har prøvd dopet. Rap- og popmusikk er mettet på dopsymbolikk. Johansen tror at når ungdom konsumerer kultur som er positiv til cannabis er det med på å gjøre dem vennligere innstilt til å prøve det selv.

- Dette har nok bidratt til å fjerne stigmatiseringen og har i større grad normalisert utprøving, sier Johansen.

Michael sier seg delvis enig i at populærkulturen er med på å påvirke hva unge mennesker tenker om rusmidler som hasj og marihuana, men han påpeker at det ikke er et nytt fenomen å høre artister synge om dop.

– Jeg er et 90-talls-barn, så jeg har nok blitt påvirket av rappere og andre musikere. Cannabis har vært i populærkulturen lenge, helt siden 60-tallet, men det har blitt et mer positivt fokus på det. Det har gjort at folk er blitt vennligere innstilt til cannabis, sier Michael med en alvorlig tone.

Måten populærkulturen framstiller og stereotypiserer cannabisrøykere har endret seg gjennom årene. I motsetning til hvordan cannabisbrukere ble framstilt i *Reefer Madness*, har dagens kritikere endret fokus, og det er nå få som tror at det er noen direkte sammenheng mellom cannabisrøyking og blind vold. I stedet for psykopater, blir de nå framstilt som sympatiske antihelter. De er dumme, men har gode

hensikter. Filmer som den moderne kultklassikeren *The Pineapple Express* har vært med på å framstille cannabisbrukere som ofre som blir jaget av lovens lange arm.

LEGALISERINGSDEBATTEN

Når cannabis blir tatt opp i media blir det ofte stilt spørsmål om hvorvidt Norge bør legalisere, avkriminalisere, eller bevare status quo. I 2001 valgte Portugal å avkriminalisere all narkotika. Om du blir tatt med mindre mengder får du derfor ikke fengselsstraff. I stedet vil du bli stilt for en avskrekkingskommisjon som består av en advokat, en lege, og en sosialarbeider.

Kommisjonens hensikt er å avgjøre om man trenger behandling eller rehabilitering. Det endrer rusproblematikken fra et rettslig problem til et sosialt og helsemessig problem, og det er en ny måte å bekjempe rusproblemene i samfunnet. Det er ikke ment som et tiltak mot narkotikahandelen, men som et tiltak for rehabiliteringen. Michael tror ikke at Norge vil følge etter.

– Jeg tror ikke det kommer til å skje med det første. Vi er en nasjon som lener oss litt tilbake og beskuer verden. Det går litt tregere her i nord. Vi ligger jo som regel en god del år etter på sånne saker, sier Michael tankefullt, før han litt usikkert legger til:

– Jeg kan se for meg at det er sannsynlig at Norge følger etter når flere av de andre landene i Europa adopterer lignende tiltak. ►

FORANDRING: Michael tror folk er mer positive til cannabis nå enn før, men at det vil ta tid før det blir avkriminalisert.

– Jeg ville ikke kalt miljøet jeg er i for et hasjmiljø.
Det er ikke cannabis som er hovedfokuset,
det er mer en liten detalj i bakgrunnen.

- «Michael»

LOVENS LEGITIMITET

«Mulle Mekk» er tidligere student ved NTNU og dealer cannabis som fritidssysse. Han startet å røyke for et par år siden som et middel mot søvnproblemer. Han mener at når mange nok tenker at cannabis bør avkriminaliseres, vil politikerne til slutt følge etter, og det vil skje en lovendring.

– Jeg tror ikke det er sunt å bruke cannabis, men man bør kunne snakke om det, forteller han.

Selv om populærkulturen er med på å gjøre nordmenn vennligere innstilt til cannabis, tror han at folk vil bli mer positive med en gang det har blitt legaliisert eller avkriminalisert.

– Folk flest har automatisk et fiendtlig syn på de som bryter loven, inkludert cannabisbrukere, sier han, før han skyter inn at dette kanskje ikke alltid vil være tilfelle.

– Om det blir normalisert nok vil ikke folk se på det som et lovbrudd, og da tror jeg lovene vil endre seg.

REELLE BIVIRKNINGER

Rustelefonen påpeker at selv om cannabis blir legalisert, er det fortsatt et rusmiddel med reelle bivirkninger.

– Hyppig bruk av cannabis over tid kan medføre både avhengighet og diverse skadevirkninger. Et høyt forbruk vil blant annet kunne medføre svekkelse av kognitive funksjoner som hukommelse, konsentrasjon og innlæringssevne, forteller Johansen.

Michael mener at de negative bivirkningene som kommer med bruk av cannabis ikke er et godt nok argument for å holde det ulovlig.

– Så lenge man ikke skader noen andre enn seg selv mener jeg at det ikke bør være noen forbud mot det. Man burde være ansvarlig for eget rusbruk. Ringvirkninger på samfunnet er veldig viktig, og cannabis gjør ingen betydelig skade på andre enn den som bruker det, sier han, og fortsetter forsiktig:

– Om man driver med cannabis har det jo så klart litt påvirkning på samfunnet rundt deg, men det er bare småtterier sammenlignet med alkohol. Det tas så mye hensyn til alkoholbruk og folk aksepterer det, kun fordi det er en «kulturgreie».

RØYKERE ER VANLIGE PERSONER

Selv om populærkulturen har fjernet litt av tabuet rundt det å drive med cannabis, mener Michael at den også har vært med på å lage en vrangforestilling om hvordan miljøet er. Han forteller at selv om han har en vennekrets som driver med cannabis, så er det ikke det som definerer dem.

– Jeg ville ikke kalt miljøet jeg er i for et hasjmiljø. Det er ikke cannabis som er hovedfokuset, det er mer en liten detalj i bakgrunnen, sier han.

Michael forteller videre at mange han møter tenker at de som driver med cannabis er folk som har havnet litt på utsiden av samfunnet. Selv oppfatter

CANNABIS

• Felles betegnelse på marihuana, hasj og cannabisolje, som er ulike foredlingsmåter av cannabisplantene, hovedsakelig Cannabis sativa og Cannabis indica.	den mest alvorlige følgen av bruk, men er i dag ikke godt nok dokumentert. Det er bevist at cannabis kan gi akutte psykoser, angstopplevelser og panikkanfall.
• Har en gruppe virkestoffer som fester seg til reseptorer i nervesystemet og immunforsvaret. De to viktigste virkestoffene i cannabis er THC og CBD. THC utløser rus, mens CBD har blitt knyttet til egen-skaper for å dempe de uønskede virkningene cannabis som nedsatt hukommelse, psykotiske symptomer og angst.	• Hasj er seige brune klumper eller brikker som kommer fra cannabisplantens plante-saft, kalt harpiks. Harpiksen blir mekanisk behandlet for å isolere de THC-rike plantedelene. Dette er den vanligste foredlingsmetoden av cannabis i Norge.
• Verdens vitenskapelige miljø strides om konsekvensene av cannabisbruk. Økt sannsynlighet for kronisk psykose anses som	• Marihuana er tørket plantemateriale fra plantens THC-rike områder. Den nest mest brukte varianten av cannabis i Norge.

Kilde: Anne Line Bretteville;Jensen Hva vet vi om cannabis (2013)

han ikke røykere slik, men heller som helt vanlige personer.

– Første gang jeg prøvde var jeg på en vanlig fest. Plutselig bare dukket det opp, snek seg inn og ble normalt. Det er mest på fest at jeg røyker, gjerne sammen med alkohol. Det er kanskje sånn at man ikke burde blande de to, men sånn er det bare, sier Michael og ler.

AVHENGIGHET

Mulle Mekk prøvde å slutte å røyke, men da innså han at han var avhengig. I den første tiden gikk han flere dager uten søvn, fordi han ikke fikk sove uten å ha røyket.

– Jeg skjønnte at jeg hadde fornekta avhengigheten min. Jeg antar jeg blir lett avhengig, forteller han lat-termildt.

Han tror at et forbud gjør mer skade enn nytte siden det stempler folk som trenger hjelp som krimi-nelle, i stedet for pasienter, og på denne måten heves

terskelen for å søke hjelp fra helsepersonell.

– Jeg tror mange avhengige føler seg isolert, og ikke som en del av samfunnet. De blir veldig sårbare, noe som kan føre til mer misbruk, sier han.

Han forteller om hva han mener er en ond sirkel av avhengighet, som stammer fra hvordan samfunnet behandler mennesker som sliter med dopavhengighet.

– Mennesker med psykiske lidelser som sinnssyk-dommer, stress og traumer har lett for å ty til dop, sier han.

Han forklarer hvor fristende det kan være å kom-pensere for mangelen på «belønningskjemikaler» i hjernen ved å bruke rusmidler som øker dopamin-nivået. Igjen understreker Mulle Mekk at de som ønsker å få hjelp eller behandling møter stigmati-sering fra andre mennesker, og i verste fall straffe-forfølgning.

– Å bli stemplet som en cannabisbruker av retts-vesenet er en utrolig kjøp ting, og er noe som vil følge deg i lang tid, sier han.

TOMHETSFØLELSEN

Mulle Mekk forteller at mange, sånn som han selv, velger å heller ti stille om problemene sine ettersom de vet at man risikerer straff i form av bøter eller fengsel. Han mener dette fører til at man kan falle utenfor samfunnet, uten en plass og uten å gjøre nytte.

– Når man ruser seg forsterkes denne tomhets-følelsen når rusen avtar, og den onde sirkelen fortsetter.

Han mener at noe av det viktigste for folkehelsen er at folk blir opplyst om den problematiske syklu-sen av rusmisbruk. Det er ikke bare et svart-hvitt problem. Avhengighet er den ubehagelige kjernen til problemet.

– Avhengighet er en sykdom som ikke vil for-svinne kun ved å ta vekk dopet fra brukeren. En person som har en form for mangel vil prøve å reparere dette med andre ting, som mat, videospill eller andre typer for dop. Det eneste man vil er å føle seg bra, akkurat som alle andre. **UD**

Du kjøper. Du gir.

Vet du at når du handler noe godt fra Kavli og Q-Meieriene, gjør du samtidig en god handling? Overskuddet går til Kavlifondet, som støtter humanitært arbeid, forskning og kultur. Kavlifondets gaver skaper store ringvirkninger. Takk for bidraget! Se hva du gir til på kavlifondet.no

Å tegne en revolusjon

Kristian Krohg-Sørensen syns det bare er logisk å formidle historie i tegneserieform.

TEKST: **Ola Haugstad** | FOTO: **Marthe Stoksvik**

I fjor høst fikk Kristian Krohg-Sørensen en telefon fra Manifest Forlag. Oppdraget: Å lage en tegneserie om den russiske revolusjonen til hendelsens hundreårsmarkering høsten 2017. Krohg-Sørensen var egentlig opptatt med et vikariat som journalist i NRK P2, og hadde et knippe tegneserieprosjekt på planen. Men det måtte pent ryddes av veien. Det var umulig å si nei.

– På en måte har jeg jobba med boka i sanntid. Tematisk handler den jo om perioden mellom februarrevolusjonen og oktoberrevolusjonen i 1917, og jeg endte opp med å jobbe med boka mellom februar og oktober i 2017. Det var interessant å sitte i sommer og forsøke å nå igjen begivenhetene. Jeg fikk et visst perspektiv på det tidsrommet disse hendelsene utfolda seg i. Det er jo ganske kort tid, egentlig.

Det korte tidsrommet gjorde det nødvendig å avgrense rammene for boka. Det har det ferdige produktet tjent på.

– Jeg så for meg en episk murstein med flere hundre sider. Med den tida jeg fikk til rådighet fikk jeg jo ikke tid til det, og det var nok bare bra. Det ble en atskillig mer lettlest bok enn det kunne blitt. Hadde jeg tatt initiativ til en slik bok på egen hånd, hadde det blitt et større prosjekt.

Kunsten å tegne en bolsjevik

Å komprimere og avgrense var én utfordring – langt tøffere var det å framstille de politiske prosessene og uenighetene. Demonstrasjoner og opptøyer er greit nok å tegne, men hvordan framstille forskjellen mellom bolsjeviker og mensjeviker?

– Det var en utfordring å prøve å tenke i bilder og tegne ned ting som er abstrakte. Da måtte jeg henvende meg til politiske karikaturer og satire, og en type billedspråk som er mer abstrakt.

Akkurat her har tegneserien en fordel som formidlingsform, mener Krohg-Sørensen. Det kan

KRISTIAN KROHG-SØRENSEN

Aktuell med:

Gir i disse dager ut tegneserien *Den russiske revolusjonen*, i anledning revolusjonens hundreårsmarkering.

Ditt råd til Trondheimsstudentene?

Flytt til Oslo!

Guilty pleasure?

Øl og søte bakverk.

Beste kulturopplevelse?

Det må være *Sleep No More*. En teaterforestilling i New York som foregår i en hel bygning, der publikum går rundt i kulissene og ser handlingen utfolde seg på forskjellige steder.

Kjendis du vil bo med?

Bård Tufte Johansen. Han er nok ryddig.

Frykter du døden?

Det kommer an på hvordan den kommer.

være til stor hjelp å visualisere fenomener som er vanskelig å forstå, eller endeløse rekker av navn man må holde styr på. Krohg-Sørensen syns selv det kan være vanskelig å henge med når han leser historie, særlig russisk, og har brukt visualiseringer og skjemaer som hjelp underveis.

– Plutselig ser man for seg noe. Man kan tegne opp et kart av Petrograd, der det meste hendte. Man kan tegne opp ansikter på viktige personer. Når man leser dette i bøker blir det mer flyktige navn

man ikke klarer å binde noe til. Hva ser du for deg når jeg sier at tsaren oppløste dumaen? Det er et abstrakt utsagn som kan være forvirrende for folk.

– Det er bare sånn livet blir

Krohg-Sørensen hadde egentlig helt andre planer for livet. Av kunstnerisk bakgrunn har han kun et halvt år fra kunst- og håndverksskole, før han slutta fordi han «ikke likte det noe særlig». Ellers har han utdanning som journalist og russlandviter, og ville bli russlands-korrespondent. Men etter endt utdanning var det bare vikariater å få, så da han fikk mulighet til å skape seg en karriere som tegneserietegner, grep han den.

Han begynte å jobbe på en lengre biografisk fortelling om Johannes Andersen, eller Gulosten, som slo seg opp som spritsmugler, før han ble motstandsmann under krigen. Det første heftet i en lengre serie om Gulosten kom ut i 2015 til gode kritikker.

– Jeg trives veldig godt med å fortelle lengre historier, være i en historie over lengre tid og formidle den på min måte. Jeg er nok mer glad i å fortelle «jugete» litterære historier enn jeg var klar over selv.

Utdanning og yrkesbakgrunn har likevel hatt mye å si for hva slags tegneserier han har lagd. Krohg-Sørensen stiller krav til seg selv om etterrettelighet, og at historiene kan etterprøves. Tegneserien om Gulosten hadde ikke vært mulig uten tilgang på arkiver, og både den og boka om den russiske revolusjonen kommer med en fyldig kildeliste, sluttnoter og kildekritikk.

I etterkant av utgivelsen om Gulosten har Krohg-Sørensen blant annet fått i oppdrag å lage tegneserier til Oslo Sporveiers jubileum i 2015, og til en utstilling om krigsseilerne under første verdenskrig ved Norsk maritimt museum – og sist altså om den russiske revolusjon.

– Utdanninga har på ingen måte vært bortkasta, det er nok det som har gjort det mulig å skape seg en nisje som tegneserietegner. Uten utdanninga hadde jeg ikke kunnet lage de bøkene. **UD**

«Er det noe vi moderne (app)datere har lært oss, så er det å riste av seg skuffelsen. Ikke gruble, bare sveipe. Bite tennene sammen, bli hardføre: ‘Han ghoster bare’. Det finnes jo så mange andre i bunken», skrev Lauritzen i Morgenbladet 11. august.

Hva gjør denne valgfriheten med oss?
— Jeg tror det kan gjøre oss mer rastløse og kravstore, at vi vet at det potensielt er noe bedre bak neste kort. I verste fall fører det til at vi får et bruk-og-kast-forhold til andre mennesker, og at vi ikke gidder eller tør å satse på det man har, sier hun.

Hun forteller om en av de hun snakket med til boken sin. Han hadde blitt avhengig av Tinder, og kom seg ikke over småforelskafølelsen. Når det begynte å bli alvor med ei jente, orket han ikke forholde seg til det, feiget ut og sveipet videre etter nok en match å bli nyforelska i.

— Appene gjør at vi måler og vurderer folk på ganske tynt grunnlag. Det tar tid å bli kjent med et annet menneske. Vi må tåle å være i en relasjon også etter forelskelsen avtar, ikke bare jage videre.

Kan vi alltid få bedre?

Hun mener vi skaper oss noen falske kriterier når vi sitter og sveiper sånn. Kriterier man egentlig ikke trenger når man skal finne noen man potensielt passer sammen med.

— Kriteriene blir «han brukte det filteret, så teit», «småkleint bilde», og så videre, og man sveiper til venstre. Det kan jo vise seg at den man sveipet vekk faktisk er en fin person. Det er lett å dømme folk, og vanskelig å ikke gjøre det, fordi det er så utrolig mange å velge mellom.

Jeg vil ikke bli dømt på samme måte selv, men likevel sitter jeg her og dømmer folk etter bare noen sekunder på profilen deres kun basert på hvor gode de er i grammatikk eller hvilke emoji'er de bruker.

Forskning har vist at dersom vi tror det finnes

noen bedre der ute, gir vi heller ikke noen en skikkelig sjanse. Vi tror at de andre i bunken på Tinder er folk vi kunne ha fått i stedet, selv om det ikke er tilfellet.

«Ha'kke jeg sett deg før?»

Jeg matcher med «Snorre» (24). Jeg tror jeg har sett ham før, nøler litt før jeg skriver til ham. Det blir ikke noe mer originalt enn et «hei».

Forrige gang jeg skrev til en fyr jeg hadde sett før, var det en jeg ofte hadde gått forbi på Dragvoll. Jeg gikk for en åpning a la «ha'kke jeg sett deg før?». Tiden gikk, uten respons.

Jeg beveget meg rundt på Dragvoll som en ninja. Befant jeg meg et sted jeg pleide møte ham, rundet jeg aldri et hjørne uten å kikke diskre rundt det først. Etter noen uker gikk jeg over til å late som ingenting om jeg så ham – fortsatt uviss om fyren i det hele tatt hadde kjent meg igjen, eller om jeg bare ble ghostet.

Snorre svarer etter noen dager. Vi fører en høflig samtale om bøker, men det blir lengre mellom svarene og det dabber av.

Tinder gir et sikkerhetsnett

Jeg fjernet aldri matchen med Stefan (23), men det ble heller ikke til noe mer enn en høflig samtale som dabbet av, et rent tidsfordriv. Etter å ha lest et tips på nettet om å kommentere noe man legger merke til på profilen til matchen sin, gjør jeg noen halvhjertede forsøk. «Kul gitar, spiller du i band?»

Én har et bilde av noen jeg kjenner fra Under Dusken. «Nora jo!» skriver jeg. Han spør hvordan vi kjenner hverandre, og jeg svarer. «Får se etter navnet ditt i neste Under Dusken, da». «Hehe, ja, du får gjøre det» svarer jeg, håper egentlig at han ikke gjør det.

Jeg følger meg matt av hele greia.

— Man har et sikkerhetsnett med Tinder. Hvis du ikke får hjerte tilbake får den andre aldri vite det. Det

ELLEN SOFIE LAURITZENS TINDER-BUD

♥ Svar til andre slik du vil at andre skal svare deg. Husk at du har å gjøre med faktiske personer.

♥ Vær ærlig om dine intensjoner. Ta pauser fra sveiping. Ikke ha første date hjemme alene.

♥ Pass på deg selv.

Kilde: Snakkes til uka – feltnotater fra en digital datingverden (2017)

tar kanskje vekk litt av spenningen, sier Lauritzen.

Jeg forteller henne om da jeg var modig og skrev nummeret mitt på en serviett til en som jobbet på en kafé jeg var på for en stund siden.

— Det er det som er gøy! Jeg gjorde det i New York med en servitør. Det ble aldri noe der, men det rushet, at man risikerer noe, ikke bare gjemmer seg bak en skjerm, det tror jeg vi trenger.

Jeg sletter både Tinder og Happn. Kanskje er det på tide å bli tøffere, slutte å gjemme oss bak smart-telefonene våre og ghoste hverandre når det blir vanskelig? **UD**

Merknad: Tinder-matchene er anonymisert.

Hjelp, jeg har Tinder Plus!

Uten en eneste match begynte jeg å ane ugler i mosen. Kunne jeg betale meg til bedre selvtilitt?

Tekst: Eivind Skredal | ILLUSTRASJON: Mia Edvardsen

Jeg lastet nylig ned Tinder igjen etter å ikke ha hatt det på en god stund. Med en gang merket jeg at noe var annerledes, matchene tikket liksom ikke inn som de hadde gjort tidligere. Oppsiktsvekkende dårlig var det faktisk. Ikke det at jeg håvet inn damer før, men nå var det liksom ingenting – ikke en jævla match. Så jeg tenkte, kanskje Tinder har endra på algoritmene sine, ettersom de ønsker at alle skal betale for tjenesten deres? Kanskje jeg bare kunne få matches dersom jeg kjøpte Tinder Plus? Jeg bestemte meg for å teste dette og betalte deilige 109 kroner for å få Tinder Plus i én måned.

Første inntrykk? Labert. Ikke noe særlig skjedde. Faktisk funka det like dårlig som det hadde gjort før kjøpet. Jeg var skuffa. Men frykt ei, med Tinder Plus følger det med en såkalt boost, som øker synligheten din i ditt nærområde i en halvtime – altså at du vises rundt om i de tusen telefoner, i langt større grad enn du gjør ellers. Kan jo ikke slå feil. For de som kjenner til Pokemon Go, fungerer boosten som en lure – designet for å lokke bitches inn. En digital varebil med imaginært godteri. Tinder anbefalte

meg å sveipe kontinuerlig mens boosten varte for å få maksimal effekt. Så det gjorde jeg, jeg sveipa for harde livet i en halv time, høyre-venstre-høyre-høyre-venstre osv. Har aldri bladd så fort gjennom katalogen av trondheimsjenter før, eller blitt så sliten av å sveipe på Tinder – for gudene skal vite at jeg gjorde alt som stod i min makt for å maksimere resultatet av den boosten.

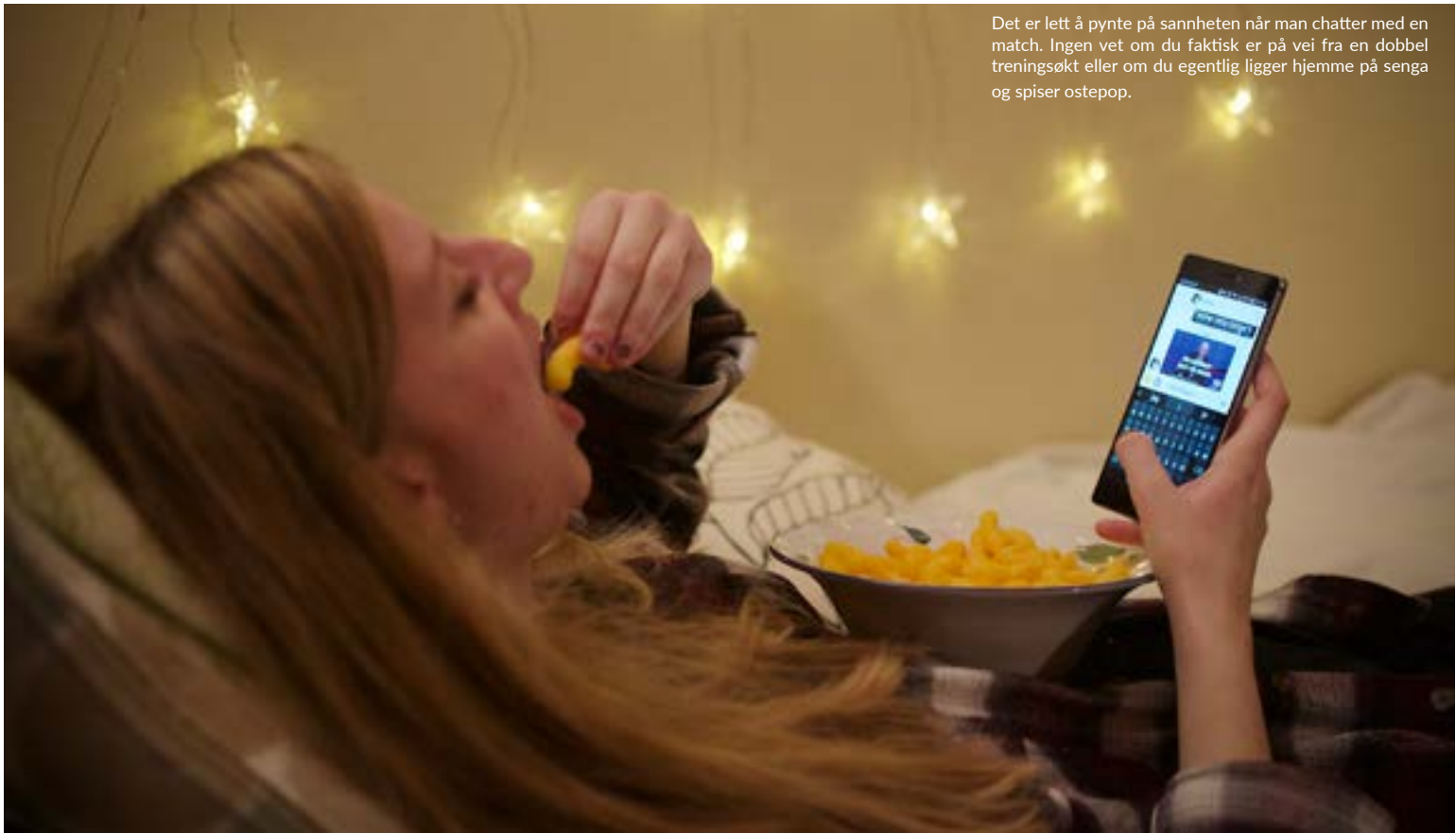
Resultatet? Tre matches. Tre fuckings matches, for 109 fuckings kroner. Jeg følte meg snurt. Var dette alt jeg skulle få ut av Tinder Plus-eventyret mitt? Det kan da umulig være så lite innbringende? Noe mer måtte det da være ved denne Tinder Plus, noe måtte det da finnes av muligheter? Det var da jeg oppdaget at man med Plus kan sveipe akkurat hvor man vil i verden. Hah! Nye muligheter!

Jeg reiste land og strand, fra Dubai til Los Angeles, fra Tokyo til Tel Aviv. Veldig gøy og kanskje noe mer fruktbart enn trondheimssveiping – men fortsatt ikke optimalt. Helt til jeg oppdaget at i Moskva, der er jeg hot shit. Jeg sveiper meg forbi

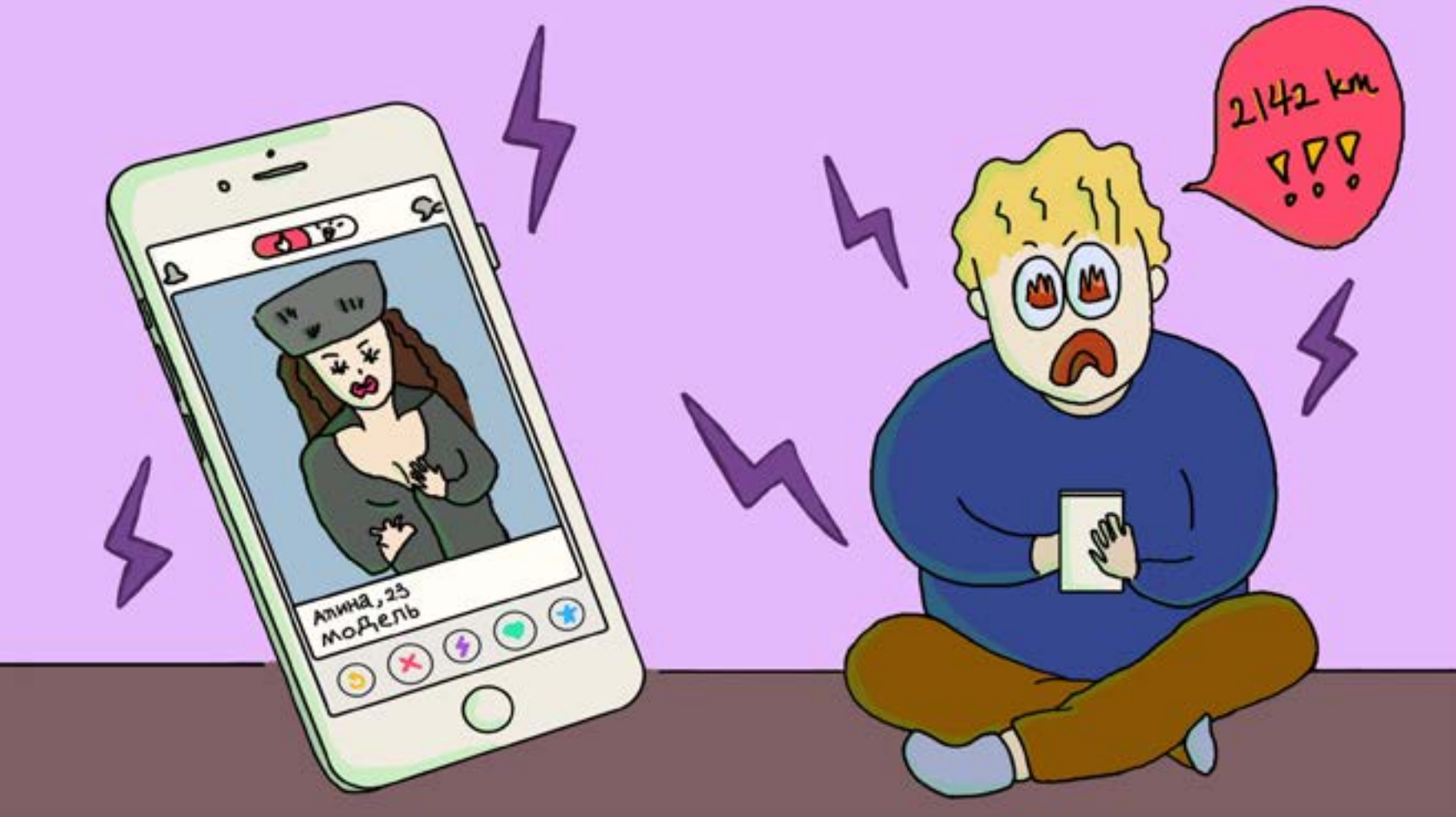
Olgaer og Valentinaer, Svetlanaer og Elizavetaer. Resultatet, min venn, er langt mer innbringende enn her hjemme. På bare en uke har jeg, i skriven-de stund, hanket inn hele 39 matches (!). Russiske damer digger meg, og jeg digger damer. Det er helt perfekt. Bortsett fra en liten detalj, nemlig at jeg ikke bor i Moskva.

Sist gang jeg sjekka var det 2142 kilometer mellom Trondheim og Moskva. Det tar 31 timer med bil, og det inkluderer ferge over Østersjøen, men inkluderer ikke tiden det tar å søke russisk turistvisum. Det tar seks til åtte arbeidsdager å få, og koster femten hundre kroner. Akk.

Tinder i Trondheim er dødt, det befolkes av basic bitches som liker fitness og ikke meg. Så nå vet jeg hva jeg skal bruke storstipendet mitt på: En tur til Moskva, sånn at jeg kan få meg et par kjønns sykdommer, jeg og. Endelig.

Det er lett å pynte på sannheten når man chatter med en match. Ingen vet om du faktisk er på vei fra en dobbel treningsøkt eller om du egentlig ligger hjemme på senga og spiser ostepop.

Jeg stappet min egen kuk opp i rumpa

Dette må være det nærmeste noen mann har kommet det å ha sex med seg selv.

TEKST: **Stefan Kaliski** | FOTO: **Hans Fredrik Sunde** | ILLUSTRASJON: **Nora Birgitte Johansen**

«Hvordan kan en gutt ha sex med seg selv», spør jente, 14 år på Ung.no.

«En gutt kan onanere for å ha sex med seg selv. Når gutten onanerer holder han rundt sin penis og beveger hånden. Noen liker også å kjæle med testiklene samtidig som de onanerer... Lykke till!», svarer Ung.nos helsesøster og sexologiske rådgiver.

Dette er den gjengse oppfatning av hvordan menn kan ha sex med seg selv. Likevel tror journalisten at det må finnes andre metoder. Gjennom iherdig tankevirksomhet kommer han opp med en ide: Hva med å klonе sin egen penis, for så å stikke den opp i sin egen anus? Det må jo være toppen av narsissisme.

Støp din egen penis

Hvordan går man fram for å klonе sin egen penis? Ganske enkelt. En lørdag før halloween i en forretning på en av byens travleste kjøpesentre. En journalist kjemper seg fram til kassen gjennom mengden av halloweenkleddе barn. Han smiler skjevt til den unge ekspeditrisen bak disken, mens han med et lett og ledig tonefall sier:

- Et penisavstøpningssett, takk.
- Piken ser litt forvirret ut, men heldigvis iler den kostymekleddе butikksjefen til.
- Skal du ha den røde eller grønne modellen? Vi har også en i sjokolade.
- Den vanlige.
- Originalen ja, sier butikksjefen med en nærmest anerkjennende mine, som om han har innsett at han her har med en ekte ekspert å gjøre.

Den kvinnelige ekspeditrisen iler inn på bakrommet. Etter litt leting blant fjernstyrte helikoptre og ukuleler i fjollete farger kommer hun fram med et tretti centimeter langt rør. Journalisten, som etter sin passiar med butikksjefen, har fått vann på mølla, spør om det ikke er slik at settet leveres med vibrator. Piken sier at hun ikke vet, men en annen ansatt kommer fram. Med kjennermine forklarer han at det nok ikke er vibrator i pakken, men at den følger med et annet sett.

- Med denne utgaven kan man også klonе testiklene sine, forklarer ekspeditøren mens han slenger en mellomstor pappkartong opp på disken.

Etter en kjapp vurdering av studentavisas økonomi kommer reporteren fram til at han ikke trenger å klonе ballene sine denne gangen. Kanskje en annen gang, sier han, og forlater butikken.

14 dagers angrerett

Hjemme igjen gjør han alt klart for støpning av penisform i henhold til bruksanvisningen. Etter å ha skaffet «en bolle vann», «en skje» og «en sexy hjelper» er det bare å begynne. Hjelperen blander den grøtaktige støpemassen i bollen. Massen fylles så

opp i det avlange plastrøret, og så er det bare å dytte Big Ben inn i hylsteret. Det er nytteløst. Den er lik en rotte som stanger snuten inn i en betongvegg. Den må ut, og eieren må tilbake til butikken for å kjøpe mer støpemasse. Men dessverre. Etter nok en runde med bolle, røring og sexy hjelper blir resultatet det samme. Massen stivner alt for fort.

Tilbake i butikken forklarer journalisten problemet til butikksjefen. Han tilbyr seg å vise fram røret junior egentlig skulle ha frekventert, men butikksjefen sier at det selvfølgelig ikke er nødvendig. Han godkjenner reklamasjonen, og journalisten går hjem med nytt klonesett.

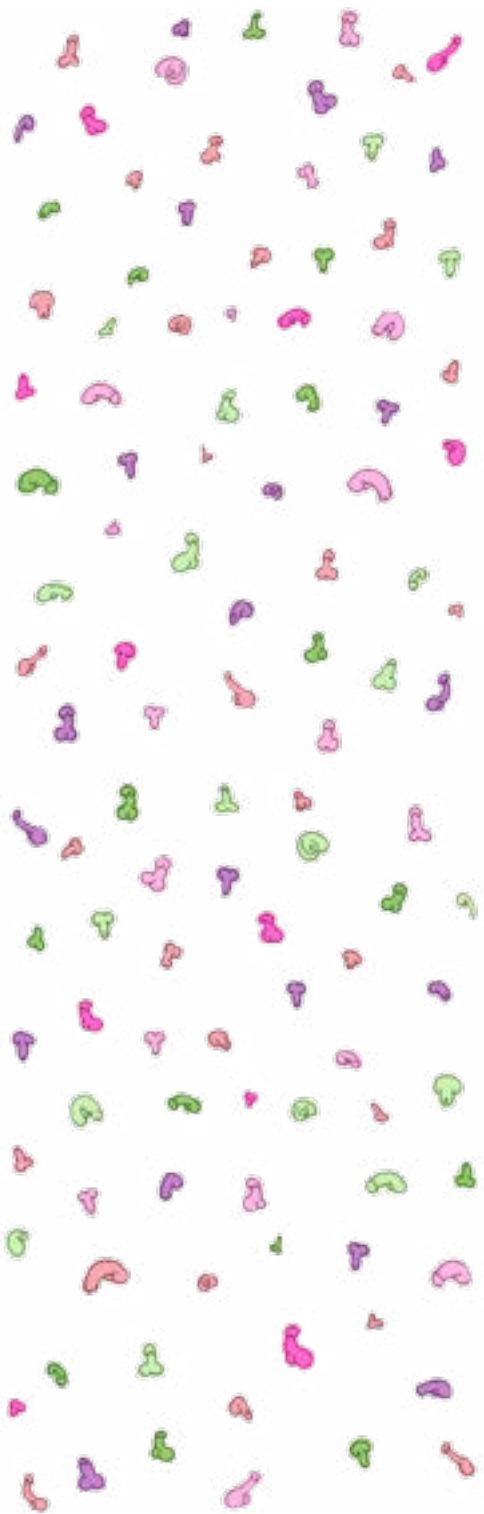
Griserosa med vibrator

Nå ligger den der. Resultatet ligner mest av alt en griserosa kjærlighet på pinne, der den skliр ut fra den gråfargede massen. Etter at formen til slutt ble ferdig, var det bare å fylle det avlange røret opp med silikon. I bruksanvisningen sto det at de med lem lengre enn 22 centimeter måtte ty til mer silikon enn det som fulgte med settet. Derimot hadde gjengen på avstøpningsfabrikken ikke nevnt noe om tykkelsen. Så der sitter journalisten med en klonet to tredjedels kuk. Likevel er han optimistisk. Å skulle plante hele jokkapalmen i blomsterbedet hadde tross alt blitt vanskelig. Og ekspeditøren i butikken tok feil, det var en vibrator i pakken.

Han setter seg på kne på det glatte laminatgulvet. Bevæpnet med helsedirektoratets glidemiddel og en brutal klonet kuk er han klar. Journalisten sprer beina mens han forgyves prøver å skyve kjempegrillen inn i det franske pølsebrødet. I et lyst øyeblikk bestemmer han seg for at han må legge seg i senga. Forsiktig presser han det avstøpte kjønnsorganet mot porten til anus. Porten gliр ikke opp. Han presser hardere, og hardere. Hendene hans blir fuktige av alt glidemiddelet. Journalisten innser at han faktisk har sex med seg selv.

Sesam sesam

Plopp! Den svake, men etterlengtede lyden av stridsvognen som endelig har greid å komme seg gjennom alle barrikadene. Han er inne, og det føles som om en gigantisk dritt presser seg inn i rumpa. Deilig og ubehagelig på samme tid. Men han kommer ikke lenger inn. Til tross for gjentatte framstøt, blir panservognen nødt til å gjøre retrett. Han prøver igjen. Med en hjelpende hånd fra journalistens sexy hjelper marsjerer Ali Baba inn igjen, men denne gangen kommer han langt inn i det dypeste av tarmen. Det føles som om hele rumpa skal revne. «Au», brøler journalisten. Etter det strabasiose eksperimentet har han kommet fram til følgende konklusjon: Aldri mer penis i rumpehullet.

Et innblikk i en forfatters mentalitet

Tragisk og innsiktsfull, *Joan Didion: The Center Will Not Hold* matcher hovedpersonen.

TEKST: Benedikt Erikstad Javorovic | FOTO: Netflix

En dokumentars største utfordring er å skulle fatte seg i korthet. Hvordan skal man koke ned et liv, eller en historisk epoke, til halvannen time? Forøvrig er det ikke bare-bare å koke ned det igjen til drøye 2 000 tegn. *The Center Will Not Hold* handler nødvendigvis om både en person og en epoke, nettopp på grunn av personen den handler om. Joan Didion er neppe like kjent i Norge som i USA. Hun har vært en av de viktigste journalistene i USA i flere tiår. En sentral skikkelse innenfor «new journalism», en sjanger som kombinerte journalistikk og skjønnlitteratur i en søken etter sannhet heller enn fakta. Didion skrev om hippiebevegelsen sine lyse og mørke siden, hun intervjuet musikere, medlem av Manson-familien, skrev om Dick Cheney og sine egne personlige tap.

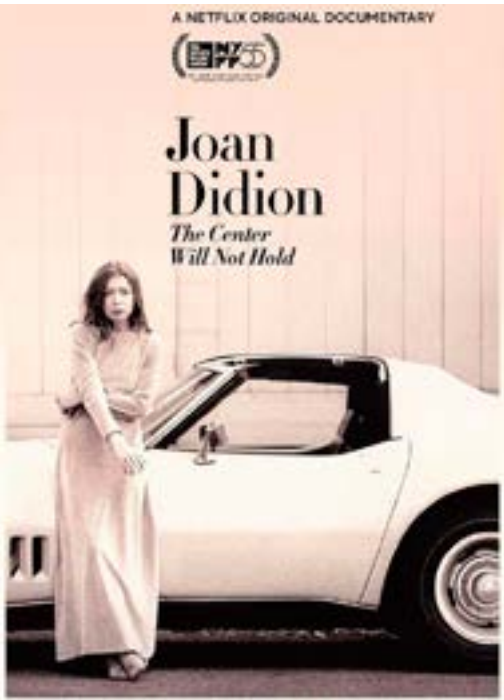
Den første delen av filmen varierer mellom det rent personlige, det politiske og utdrag fra Didions forfatterskap. Det fungerer godt, men blir tidvis manglende i fokus. Dokumentaren er på sitt sterkeste når den fokuserer på forholdet med ektemannen og forfatteren John Gregory Dunne. Forholdet deres som hverandres redaktører, selv når de skriver intime og smertefulle detaljer om eget ekteskap, er fascinerende. Når Didion skriver «We are here on this island in the middle of the Pacific in lieu of filing for divorce», er ikke det bare en noe han godkjente, men noe han korrekturleste. Et av de beste øyeblikkene er når Didion blir spurt hvordan det føltes å se et barn i syrerus. «It was

gold», svarer hun. Det framstår ikke perverst, eller motbydelig, men heller som et genuint ønske om å fortelle det hun ser. Som hun sier selv så bruker man det materialet man har.

De mange kjendishistoriene og Hollywood-koblingene, som at Harrison Ford var snekkeren deres, gir filmen interessante undertoner, men er ikke det sentrale poenget. Det er en definitivt endring i tone og rytme, litt over halvveis inn. I løpet av kort tid dør først ektemannen, så deres adopterte datter. Dette gir opphav til boken *The Year of Magical Thinking*. Beskrevet av regissøren som satte opp boka som teater som den første boken om tap for ikke-troende. Hennes møte med sorgen er sterkt, spesielt etter det veldokumenterte ekteskapet med John Dunne.

Filmen er skapt av skuespilleren Griffin Dunne, ektemannen Johns nevø. Det at filmen er skapt av et familiemedlem gir et ekstra nivå av intimitet. Didion kan betro seg mer, og at Dunne plasserer seg selv i historien fungerer som et godt forteller-grep. Filmen er et flott portrett av en viktig forfatter. En skulle nesten ønske at det var flere utdrag fra Didions fantastiske prosa, men hvis det gir blod på tann, vil jeg anbefale *Slouching Towards Bethlehem*.

Joan Didion: The Center Will Not Hold strømmer nå på Netflix.

KULTUREDAKSJONEN ANBEFALER OG AVBEFALER:

@KOMMUNAL_ESTETIKK: Om du så har en lidenskap for bedehus-stoler, sykehusgardiner og marsipankaker med artige budskap på. Om du lar deg fascinere over hvor usannsynlig dårlig smak som florer i kommunene rundt om i Norges land, er dette en Instagramkonto du ikke kan gå glipp av å følge.

MIMIR KRISTJÁNSSONS LENIN-SERIE I KLASSEKAMPEN: Det er faktisk ganske kult å se en norsk dagsavis gi plass til en flere uker lang føljetong om Lenins liv, som stort sett holder en god standard. En tilgjengelig og lettlest inngang til revolusjonens hundreårsmarkering, til tross for Kristjanssons trang til å gjengi visse Lenin-myter eller rett og slett finne på sine egne – man må spørre om han resirkulerer materiale fra stand-up-rutinen sin når han kaller Lenin «sin tids Bernie Sanders».

REVOLUSJON: Det er på høy tid å fullbyrde det revolusjonære forsøket i Russland for hundre år siden. Ta til gatene og riv opp brosteinene i Nordre! I mellomtida har du intet annet å miste enn din lesesaltplass.

LENINS REVOLUSJON, DOKUMENTAR: Ikke la deg lure av tittelen. Dette er verken en demonisering eller hyllest av revolusjonslederen, men tvert imot en givende og forholdsvis grundig dokumentar som bevisst unngår en del vanlige myter om den russiske revolusjonen. Den søker å svare på et sentralt historisk spørsmål: Var Lenin en visjonær som «skapte» den russiske revolusjonen, eller var han et offer for omstendighetene? Svaret ligger selvsagt et sted i midten, men dokumentaren antyder i stor grad det siste, i strid med tittelen. Alt-i-alt en vel anvendt halvannen time, der de sosiale klassene og mer eller mindre ukjente aktører også får sine fortjente roller. Kan ses på tv.nrk.no.

HOUSE OF CARDS: Hvorvidt det noen sinne var en god serie kan diskuteres, men nå virker det særdeles usannsynlig at den får en avslutning. Det viste seg at fyren som spilte en creepy, middelalderende fyr i American Beauty ikke trengte å spille så alt for mye. Foreslår den originale, britiske serien. Den er mye bedre og britene vet å fatte seg i korthet.

KOMMUNENORGE: Redaksjonen følger @kommunal_estetik og er mildt sagt ikke blide.

Hver gang vi møtes for toppolitikere

I *Da vi styrte landet* er det typisk norsk å være servil overfor tidligere politiske motstandere.

TEKST: Ola Haugstad | FOTO: NRK

I NRKs nye serie samles landets seks siste statsministre rundt middagsbordet «for å dele fortellinger fra livet på toppen». Her ligger det latente konflikt-linjer mellom Gro Harlem Brundtland og Torbjørn Jagland, Jagland og Jens Stoltenberg, og ikke minst mellom Brundtland og Kåre Willoch. I stedet for å ta tak i konfliktene og uenighetene, virker de politiske sluggerne livredde for å trække hverandre på tærne i det tv-kameraene skrus på.

Kveldens eneste ubehagelighet kommer når Willoch står på sin rett til i sin tid å omtale Gro som «fru Brundtland». Da han kom inn i politikken, må vi forstå, ville det vært uhørt å omtale kvinner som noe annet enn «frue» eller «frøken», noe som bare understreker at han er komplett blind for poenget. Han framstår like utdatert som mennene vi får se i gamle nyhetsklipp, som ikke syns Harlem Brundtland bør besitte statsministerposten – menn har jo mer erfaring. Forsøkene fra Stoltenberg på å ironisere over det hele møtes bare av Willochs matte blikk, før Bondevik erklærer at «dette var forsonende!» Willoch bekrefter også sin rolle som Norges fremste produsent av selvfølgeligheter, i det han erklærer at Harlem Brundtland var «Norges første kvinnelige statsminister. Det var viktig!»

«Landsmoderen» er nemlig seriens første hovedperson, som i de neste episodene tar for seg én

og én av de resterende middagsgjestene. Med noen få unntak er historien som fortelles heller jordnær og personlig. Det er vanskelig å la være å føle en viss sympati, uansett hvor en står politisk, for et liv kjempa i oppoverbakke. Gro får æren, ikke minst av seg selv, for å ha vært en egenhendig fortropp for den nåværende generasjonen av kvinnelige politikere. Som Erna Solberg uttaler det: «Jeg slipper mye av det du opplevde». Kanskje er det derfor Solberg, til forskjell fra Harlem Brundtland, framstår så anonym og – unnskyld uttrykket – rund i kantene.

Denne arven er selvsagt viktig, men den faktiske politikken skyr man unna. I stedet står hyllestene i kø. Stoltenberg nevner tidlig Brundtland som symbol på moderniseringa på 80-tallet. Modernisering er her kodeord for nyliberale reformer, som markerer begynnelsen på omdannelsen av Arbeiderpartiet fra sosialdemokratisk styringsparti til en bleik Høyrekopi, illustrert av klipp der «The Norwegian iron lady» møter en viss fru Thatcher.

Én mulig kilde til at gjestene smiler høflig til hverandre framfor å diskutere uenigheter, er det faktum at alle som er tilstede tilhører samme sosiale klasse, og følger samme politiske arv. Slik kan serien gi et innblikk i de personlighetene som har styrt Norges utvikling siden 80-tallet, fra økonomisk oppmykning og forvitring av sosialdemokratiske verdier,

til økte sosiale forskjeller og bombing av Jugoslavia, Afghanistan og Libya.

Anmeldelsen er basert på seriens første episode.

Hovedrollen ligner Jens August når han griner

Til tross for mye teatralisk skuespill er *Gjengangere* en fengslende spenningsfilm.

TEKST: Stefan Kaliski | FOTO: Wanted Film Mola Production

Etter et mislykket ransforsøk havner Josef (Leon Bashir) bak murene igjen. Her må han omgås med store, sterke karer som tilhører landets hardeste kriminell. Det er nordmenn med nazisympatier og brune menn fra alle verdens hjørner. Midt oppi all volden og aggresjonen havner den usikre unggutten Chris (Salem Zina), som Josef velger å ta under sine vinger. Det er slagsmål, narkotikahandel og røff språkbruk i et miljø en uinnvidd helst vil holde seg lengst mulig unna.

Filmen er et produkt av Leon Bashir, mannen bak produksjoner som *Izzat* og *Tomme Tønner*. I *Gjengangere* spiller han selv hovedrollen Josef, samtidig som han har hånd om både manus og regi. Som skuespiller kan ikke mannen beskrives som noe naturtalent. Han fungerer som rappkjeftet småkjeltring, men når han skal vise følelser gråter han like overbevisende som Jens August fra *Hotell Casar*. Heldigvis er disse partiene lydløse, så det eneste vi ser er Bashirs grimaser, som kan spille alt fra latter til gråt.

Mange av de andre skuespillerne leverer heller ikke, der de fremfører sin replikker på teatralisk vis.

Skuespilleriet minner mer om noe fra *Døden på Oslo S* eller *Tante Pose*, enn noe som hører hjemme i en såkalt realistisk fengselsfilm.

Det skal sies at til tross for de labre skuespillerprestasjonene framstår mye i filmene som realistisk. Få eller ingen av karakterene er sympatiske. Når ord kommer til kort, tyr de til vold, men voldsbruken framstår likevel sjelden som et billig triks for å øke spenningen. I kombinasjon med lite bruk av musikk er dette med på å gi filmen et enkelt og rett fram uttrykk.

Det blir likevel aldri ordentlig kjedelig, til tross for at historien til tider blir farlig forutsigbar. Filmfortellingen tramper heller aldri ut i de tyngste klisjeene, men noen ganger spankulerer den farlig nært stupet. Det at Josef prater med en død mentor, gestaltet av en Lincoln-aktig type, ikledd langt skjegg og flosshatt, kunne for eksempel lett ha blitt strøket fra manus. Likevel, *Gjengangere* er god underholdning, men bedre replikker og sterkere skuespillere hadde kunnet gjøre underverker.

ILLUSTRASJON: Mia Edvardsen

Ein agnostikars erkjenningar

KOMMENTAR

BIRTE MARIE FJELLRO
Journalist

Då eg var lita var eg kristen. Eg gjekk i sundags-skulen, song i både kyrkje- og bedehuskor. Seinare deltok eg i Krik, og blei deretter religiøst, politisk korrekt i alle samtalar. Kvar gong nokon kom med ein halvrasistisk kommentar var eg tidleg ute med å sei dei i mot, gjerne etterfølgt av ei forklaring av at alle menneske er like mykje verdt. Om nokon skulle meine noko anna var dei openbart underutdanna. Kvar denne kristne trua kom i frå veit eg ikkje.

Eg trur mange av fordommane mot kristendommen er danna på enkeltmenneskes utsagn om til dømes abortlova og «Nei til homofilt ekteskap». Dessutan har nok ikkje forkastinga av evolusjonen i enkelte miljø vore heldig for ryktet rundt religionen. Likevel lurar eg på om det held på å vekse seg eit tabu rundt det å faktisk kalle seg kristen og truande. Har Noreg blitt så sekulært at ein ikkje lenger aksepterer den tidligare statsreligionen?

Ofte tar eg meg i desse fordommane. For ein tenkjer vel at dei som er kristne er litt «dumme». Det

dei trur på verkar jo litt utdatert, gjer det ikkje? Ein kompis av meg vart ein gong «anklaga» for å vere kristen. I augneblinken av samtalen meldte han seg ut av statskyrkja. Er ikkje kristne berre ein gjeng med naive menneske som forkasta evolusjonen? Ironisk nok var koden på BankID PEN SJEL.

Eigentleg er eg usikker på når eg slutta å tru, men ein dag var det liksom ikkje lenger innafør å tru på den perfekte Jesusfiguren frå måleria i bedehuset. Det er litt som med julenissen: Han var god å ha dei første åra, berre for å ha eit verdsbilete å forholde seg til. Han sitter der, dømmer gode og vonde handlingar: Dei som har vore snille ender opp med gáver og himmelen.

Dersom du, som potensielt agnostikar eller ateist, høyrer nokon seie dei er kristne, kva tenkjer du då? For mitt inntrykk er nemleg at dei fleste har ei førestilling om kva kriste er, og kva dei ikkje er. Det å vere kristen er ein god gammaldags merkelapp, med kjenneteikn som naivitet, godtruen, glad eller eventuelt halvekstrimist. Staten Noreg har etterstreba eit sekulært samfunn. Dei siste tiåra har kampen om likeverd og likestilling herja fleire arenaer, som eksempelvis homofili, innvandring og transkjonna. I denne kampen har det likevel oppstått ei slags kløft i landet. På den eine sida skal vi vere opne for nye kulturar,

og med dei: andre religionar, tradisjonar og livssyn. Vi skal synast at det er greit at folk har sine verdi-grunnlag, sjølv om dei for oss verkar litt påtvungen og hjernevaska. På den andre sida skal vi vere eit opent og inkluderande samfunn mot alle. Så lenge dei ikkje er kristne.

Om det er eit tabu kan det kanskje forklare den stadig veksande mengda med agnostikarar. Dersom du skulle kalle deg agnostikar vil du passe inn i Noreg. Du trur på vitenskapen, du trur på at det kan finnes ein større og allmektig kraft. Likevel held du deg unna å kalle deg truande, du kan jo trass alt få ein merkelapp. På denne måten kan du, i dei rette miljøa, virke som eit reflektert samtidsmenneske i det sekulære Noreg. Så kan vi alle sitte på gjerdet, ein heil gjeng med agnostikarar, og vente på teiknet frå Gud.

Kanskje det er like greitt at den protestantiske kyrkja slepp inn alle i himmelriket, truande som ikkje-truande, så er vi alle sikra ein plass uansett.

«Jesus gjorde vatn om til vin for deg. Jesus vil ha det kjekt med deg. Jesus vil drikka med deg!» – Besøkande prest ved Borg Folkehøgskule.

Unge Ferrari Romeo må dø

Konseptuelt overraskelses-slipp fra Norges mykeste og mest sensuelle rapper.

TEKST: Trym Kjøs | FOTO: Michael Ray VC Angeles

Først bør det adresseres at det muligens blir feil å kalle Unge Ferrari for rapper. I stor grad er han en artist som beveger i et R&B-landskap ispedd hiphop-elementer. Tematikken han tar opp på denne syvspors lange EP-en er ikke ny for hans del. Kjærlighet, sårbarhet og en hengivenhet til kvinner som han henviser til som «gudinner» er stikkord her.

Det som til stadighet imponerer meg med Unge Ferrari er at han makter å få det som i utgangspunktet kunne blitt ufattelig kleint til å låte fett, og attpåtil på norsk! Dette på tross av at linjer som «Du vet jeg får deg våt. Får deg våt som waterfalls» på låta «Jocedi 969» blir i overkant flåsete for min del. Jeg lurer likevel på om Unge Ferrari slipper unna med dette i kraft av å være nettopp Unge Ferrari.

Albumet føyer seg for så vidt inn i rekken av konseptuelle album fra norske hiphop-artister de siste årene. For å nevne noen har både Karpe, Cezinando og Lars Vaular beveget seg mer inn i konseptuelle landskap. Dette er på ingen måte feil når de får det til å fungere. EP-en tar som tidligere nevnt opp temaer som kretser rundt kjærlighet, forventinger og sårbarhet. I en introduksjonsvideo som Ferrari slapp selv rett i forkant av selve EP-slippet forteller han at den handler om at det gode møter det vonde, og at han «måtte drepe noe for å la noe annet leve».

Ferraris prosjekt gir meg dermed ganske personlige vibber, noe som igjen gjenspeiles i at EP-en bare har rom for én gjest i danske Medina på låta «Venstre». Ta et steg inn i Unge Ferraris verden og bestem selv om han virkelig greier å la Romeo dø. Han ber oss om å lytte, ikke å høre og det mener jeg denne utgivelsen fortjener. Unge Ferrari er fortsatt særegen i norsk (og kanskje skandinavisk) målestokk.

Converge The Dusk in Us

Perfeksjonert metall med sjelden dybde.

TEKST: Erlend Gylver | FOTO: Epitaph Records

Converge er et band som innenfor metall- og hardcore-sjangeren har lyktes med å skape et unikt lydbilde og en helt særegen stil. For hvert album disse gutta fra Boston har gitt ut har de tatt den eksisterende oppskriften fra tidligere arbeid og gjort den enda bedre, og dette niende albumet er intet unntak.

The Dusk in Us er et album akkurat like hardt og tungt som tidligere utgivelser. På låter som «Wild-life», eller den death-metal-inspirerte «Cannibals» beveger de seg helt i grenseland for hva som er lyttbart. Til tross for den overveldende aggresjonen i musikken virker det likevel som om vokalist Jacob Bannon er lei av å bare være sint, og som en litt overraskende vri er det et gjennomgående pasifistisk tema på albumet. I løpet av tretten låter tar Bannon opp temaer som blant annet politibrutalit et og frykten for atomkrig. Dette er best illustrert med låta «Arkhipov Calm», hvor Converge hedrer den russiske marineoffiseren Vasili Arkhipov som under Cubakrisen nektet å fyre av atomraketter mot amerikanske styrker.

Lydbildet på dette albumet kan i starten virke som om et sammensurium av hvinende gitarer, febrilsk tromming, og Bannons hese skriking. Samtidig er det en overraskende variasjon i låtmaterialet, når man gir albumet litt tid. Det monumentale tittelsporet som er plassert midt i albumet er et godt eksempel på dette, med sin episke oppbygning over syv og et halvt minutt.

Variasjonen i låtmaterialet sammen med den underliggende tematikken er med på å tilføre albumet en dybde man sjelden ser i denne type musikk. Converge har aldri prøvd å eksperimentere seg bort ifra den stilen som har gjort dem til et av sjangerens beste band – etter en 27 år lang karriere har de perfektjonert den. Således er *The Dusk in Us* kronen på verket i en lang og episk karriere.

Electric Eye From The Poisonous Tree

Monoton psykedelisk rock.

TEKST: Maren Høgevold Busterud | FOTO: Jansen Records

Electric Eye er et Bergensbasert psykedelisk rockeband, og deres tredje album *From the Poisonous Tree* bekrefter sjangeren deres. Selv om dette pleier å være en sjanger med mye spennende så er dette albumet litt for kjedelig.

Det første minuttet av plata er likevel veldig lovende. Starten er veldig kul, og forhåpningene til resten av første låt, «Sometimes You Got to Jump to Lift Your Feet», blir ganske høye. Men så finnes det ikke mer som er særlig spennende. Generelt virker sangene monotone, hvilket sjelden er tilfelle i psykedelisk rock.

Spesielt tredje låt, «Rock på Norska», varer i sju og et halvt minutt og blir langtekkelig og lite spennende. Den er forøvrig helt uten vokal, og dette gjør det enda vanskeligere å engasjere seg i låta. Bandet når rett og slett ikke ut, og det føles som at du er på en fest hvor du ikke kjenner noen, mens alle andre på festen er gamle venner.

Det skal sies at det finnes gode øyeblikk også i dette albumet. «Turn Around, Face the Sun» var en gledelig opplevelse hvor det faktisk begynte å skje ting. Her klarer bandet å inkludere deg litt mer, og det er mer som skjer i bakgrunnen. Det er brukt flere instrumenter for å skape litt variasjon mellom partiene. Det skader heller ikke at låta har en fengende tekst.

Likevel er resten av albumet tungt å følge med på. Her er det ett høydepunkt blant åtte låter. Låtene virker lange og tunge, og ligner ofte litt for mye på hverandre. Hele albumet blir på den måten ganske monotont. Derfor passer det greit at det eneste interessante med albumet kommer i midten for å vekke deg litt, men det blir en skuffelse å oppdage at dette var unntaket, ikke den nye regelen. Electric Eye er inne på noe innenfor psykedelisk musikk, og jeg håper neste kommer til å være mer spennende.

— For meg har det ikke vært aktuelt å signere med noe stort selskap ennå. Jeg synes det er viktigere å danne en skikkelig ordentlig og fast fanbase før man blir stor.

PASHA

Revolusjon i hiphop-gamet

Norsk hiphop er større enn noen gang, og bransjen har endret seg drastisk de siste årene. Radio Revolts eget hiphop-magasin FEBER tok turen til Oslo denne høsten for å forsøke å kartlegge rap-scenen i Norges hovedstad.

TEKST: Chris Gjertsen | FOTO: foto.samfundet.no

FEBER-kollektivet ankommer hovedstaden og inntar en leilighet på Grunerløkka. Redaksjonen er i Oslo for å finne ut hvordan gamet fungerer i Norge. Hva er de store maktene i hiphop-Norge? Hvem bestemmer hva som skal slå gjennom?

Det er torsdag, og det begynner sakte, men sikkert, å falle store mengder regn fra himmelen i Oslo. FEBER-redaksjonen ankommer Nydalen for dagens møte med YLTV. YLTV er etter egen påstand Norges fremste Youtube-kanal for nordisk urban musikk. Vegg til vegg tepper, sofaer, kamera- og mikrofonutstyr fyller fellesrommet. Ut av et kontor kommer en smilende kar med strak rygg kjent som Marve Flexnes, men født Marius Solberg, redaktør og sjef i YLTV. Han hilser og ber oss inn på kontoret hans.

— Hei! Hyggelig å møte alle, jeg følger med på det dere driver med. Det er bare å komme med inn på kontoret, sier Solberg.

FEBER hiver seg inn i det som nå, med hele redaksjonen og utstyr, kjennes ut som et trangt kontor.Kontoret til mannen som vil samle rap-Skandinavia er fylt med hiphop-bøker, bilder og skiver. Solberg forteller at det norske hiphop-gamet har forandret seg.

— Før hadde man «gatekeepers». Man hadde folk som musikksjefen i P3 eller redaktøren i Kingsize som bestemte hva som skulle slippes gjennom slusa. Nå er dette folkebestemt på grunn av internett og slike ting.

Det er ikke slik at gatekeepers kan bruke sin posisjon lenger til holde egne favoritter på toppen, og Solberg forklarer at streams og views er avgjørende for om en låt blir populær i dag. Han nevner den bergenske artisten Kamelen med hiten «Si Ingen-ting» som et eksempel på en låt som P3 ikke lista, men som likevel gikk sin seiersgang i hiphop-verden.

— I dag kan hvem som helst kjøpe utstyr på fritida til å lage musikk og video. Hvis man er flink, eller bare er en fet fyr i nabolaget med masse venner, får man masse hype rundt den låta man lager og så spres den, forteller han.

Solberg forteller videre at de som fortsatt kan defineres som gatekeepers i hiphop-Norge også har måttet endre seg, YLTV inkludert.

— Med en gang man sier at noe ikke er lov eller går an, kommer det en i morgen og motbeviser deg med å gjøre akkurat det du sa var umulig. Når en låt eller artist får masse lytt og avspillinger, nytter det ikke å si at man ikke liker det. Man må liste det på grunn av maktendringen, fortsetter Fleksnes.

Jakten på tallene

Neste dag bærer det til Lillestrøm og Nebben-festivalen. Utenfor togstasjonen i Lillestrøm aner ikke FEBER hvilken vei festivalen er. Helt til en buss merket med «NEBBENFESTIVALEN» ankommer. Bussen kjører til festivalområdet. Idet vi kommer inn parkerer en maxitaxi like ved, og Klovner i Kamp stiger ut. Vi går diskré i samme retning som den kjente rap-gruppen inn til en delvis mislykket ferie-koloni av store, blå tilhengere. Her har artistene sine garderobes med hengekøyer, små fargerike vifter, og rosa plastflamingoer.

Absurditeten i festivalen understrekes i det Hank von Helvete plutselig kommer ut i fra intet, og hilser på Admiral P som kommer gående fra festivalom-rådet. De setter seg sammen i en sirkel med venner og prater.

Redaksjonen stiger inn i tilhengeren til Klovner. De er ikledd helsvart, men de har med bagger med kostymer som skal på før de går på scena. Klovner er kjent for å ha regjert i hiphop-Norge på tidlig 2000-tallet. Selv om de ikke har sluppet et album siden 2005, selger de fortsatt ut konserter den dag i dag.

— Halla, høres fra Dansken og Fingern. I det hilserundene er over kommer Alis inn i vogna og hilser på redaksjonen før han setter seg ved siden av sine to kompanjonger.

Hvordan har promo-gamet og musikken endra seg når man kommer tilbake ti år etter man sist slapp album?

— Alt har endra seg. Måten man spiller inn og distri-buerer musikk på, hele den økonomiske nøkkelen bak det å drive band har endra seg, maktstrukturen er annerledes, og det er helt andre kanaler å kom-munisere gjennom. Det er et helt annet innhold som lages også, Lars Vaular lager tv-serie med seg selv for eksempel, forteller Dansken.

Fingern bryter inn, og forteller at jaget etter tall

FEBER er Radio Revolts hiphop-magasin og Trondheims eneste hiphop-program på radio. Hver fredag mellom kl 18 og kl 20 spiller vi den nyeste, ferskeste og feteste rapmusikken og holder deg opp-datert på hva som skjer i rapgamet. Sjekk oss ut på facebook: facebook.com/feber.

og statistikk er noe som har forandret seg vesentlig.

— Unnskyld at jeg avbryter her, men en av tingene jeg føler har endra seg mest er det at før slapp man et album, og måtte se hvordan det gikk over tid. Nå får man tall og alt mulig med en gang. Da er man fort veldig opptatt av å jakte etter de tallene.

— Vi merker at de store plateselskapene fortsatt har mye makt den dag i dag også, for de bestemmer mye av hva som ligger på toppen på Spotify for eksempel, og vi som er indie og driver vårt eget plate-selskap sliter litt mer med å komme oss på topplista.

Alis forteller videre at de syns utviklingen er bra for dem. De mener det er en flott ting at streaming eksisterer, og tror Klovner hadde vært dødt uten.

— Se på solopлата mi da, den har ikke så mye streams. Den er ikke så kjent blant folk ennå, men den er der til evig tid for folk å finne. For meg som musiker er det ekstremt motiverende, sier han.

Dansken forteller videre at de selv ikke er like aktive på sosiale medier med Klovner som man ofte er i dag. Men en ting som fortsatt funker som det gjorde før, er å dra rundt, møte fans, og spille konserter. I bakgrunnen hører vi Don Martin starte konser-ten sin, og bassen dunderer i de tynne veggene.

Før i tiden fantes det store gatekeepers som styrte hva som slo gjennom og kom opp, er det fortsatt slik?

— Jeg tror nåløyet var trangere før i tida. Det å få gitt ut musikk krevde at noen var villige til å betale for innspilling, opptrykking av plater, og et plateselskap som kunne distribuere dette her. Så plateselskap-ene satt på pengene og de var gatekeeperne. Sånn er det heldigvis ikke lenger. Nå kan man sitte på gutte- eller jenterommet og produsere musikk med utstyr som koster en brøkdel av det det gjorde før. ►

— Før hadde man «gatekeepers». Man hadde folk som musikksjefen i P3 eller redaktøren i Kingsize som bestemte hva som skulle komme opp og slippes gjennom slusa.

MARIUS SOLBERG, YLTV

ALBUM: Det er en helt egen følelse å ha laga førti minutter med musikk som skal stå på egne bein», forteller Ivan Ave.

— Er det fett så sprer det seg

Etter intervjuet løper redaksjonen ut på festival-området for å få med seg konserten til Don Martin og Warlocks. Konserten ender med DJ Herkules, Warlocks, Don Martin og Boss Castro sammen på scena. Idet de går av, løper redaksjonen til back-stageområdet og får tak i Don Martin og Boss Castro. Don Martin er medlem av den legendariske gruppen Gatas Parlament, og nå fokuserer mer på solokarrieren med låter som «Løvehjerte» og «Ord-fører». Hans venn Boss Castro er grunnlegger av HipHop101, et populært tilbud for ungdom som vil lage musikk. De to oslobaserte artistene hilser på redaksjonen og gjør seg klar til intervju.

— Halla, hvordan går det, FEBER? Er det jeg som skal intervju deg eller, spør Boss Castro og ler.

Lattermildt ønsker FEBER Don Martin og Boss Castro velkommen til intervju på Nebbenfestivalen. Hkeem og Adam Ezzari har begge vært innom Boss Castros Hiphop101, og har nå blitt signert til store plateselskaper.

— Det er klart at det er mange fordeler ved å være signert av store plateselskaper, så lenge man kommer seg inn på riktig plateselskap. Når man ser på nettopp Hkeem og Adam, så har det betydde masse for dem. Det har hjulpet dem godt at de har blitt signa akkurat der de har: Steder som pusher greia deres, forteller Castro.

— Det er klart at de gjør jo det samme som vi gjør. De tror på ungdommer og tar de enda et skritt videre. Men det er fortsatt en lang vei å gå, sier han.

I bakgrunnen hører vi Klovner i Kamp entrer

scena idet Don Martin forteller at mye har endret seg med tiden.

— Man kan mye lettere nå ut til masse folk sjæl. De gatekeepersene man hadde før i tida har ikke like mye å si lenger. De bestemte hva som kom på plata og på radio, nå bestemmer de ikke lenger.

— Jeg skjønner hva du mener. Jeg mener at hvis man lager noe ordentlig fett så sprer det seg. Hvor finner jeg musikk? Jo, jeg finner det på Spotify eller ser det på Instagram. Det aller viktigste er at man har musikken i fokus, det er den man føler og den som betyr noe, avbryter Boss Castro.

FEBER takker for et hyggelig intervju og går videre ut til konsertområdet og ser Klovner i aksjon.

Norges søteste rapper

Det er lørdag ettermiddag og sol ute idet Norges søteste rapper, Pasha, kommer til FEBER-leiligheten på Grünerløkka. Pasha er en ung rapper fra Bærum som har tatt landet med storm. Han er kjent for sitt gode humør og feelgood-musikken hans har slått godt an. Han har tatt med gave, en t-skjorte med bilde av seg selv på.

— Så koselig og fett at dere vil ha meg med, sier Pasha.

Pasha er signert til indie-plateselskapet Tooth-fairy, og vi lurar på hva han tenker om store plateselskapers rolle i dagens hiphop-Norge.

— Det kommer veldig an på hvilken type artist man er. Man kan få en standardpakke hvor man får litt penger på forskudd, lager låtene og ser hva som skjer. For meg har det ikke vært aktuelt å signere

med noe stort selskap ennå. Jeg synes det er viktigere å danne en skikkelig ordentlig og fast fanbase før man blir stor. For hvis man er på en «major», og det ikke funker helt, slutter de å prioritere deg. Og det er kjempeviktig å bli prioritert der.

Pasha forteller videre at sosiale medier og Youtube er gull verdt om dagen. Han selv har opplevd at en hans egne låter har blitt brukt av én youtuber, og at bare det har hjulpet med å spre musikken.

Etter en koselig prat reiser Pasha seg, hiver på den burgunderrøde regnjakka si og tar farvel med redaksjonen.

Platene som aldri dør

Det er søndag, regnet har stoppet og sola skinner på vannpyttene som har lagt seg i hullene i asfalten. Fra verandaen ser vi en høy mann med luftig blomster-skjorte og hvit caps sykle nedover gata på en sort og blank sykkel. Han hopper av og roper opp til tredje etasje.

— Jeg kommer opp snart, jeg skal bare gjemme sykke'rn min.

Tre minutter senere ringer det på, og døra inn til leiligheten åpnes slik at man hører trinnene i trappa. Hele redaksjonen står klar i stua, klare for å hilse på Fredrik, bedre kjent som Fredfades. Fredrik tar hilserunden før han setter seg ned i sofaen. Idet han setter seg ringer telefonen hans.

— Halla, ja, du går til huset i enden av gata, så går du opp til tredje etasje. Ja, det innerste på høyre side, sier Fredfades til personen i andre enden av samtalen.

KLASSIKER: Det å lage en plate som bare selger og selger burde være et mål for alle som driver med musikk, ifølge Fredfades.

Fra samme sted Fredfades kom fra, ser vi nå en mann med oransje regnjakke og grå shorts vandrende blant vannpyttene. Som sin venn og kollega Fredfades, tar Eivind, også kjent som Ivan Ave, hilserunden og takker for sist møte med FEBER. Han tar en rask tur inn i gangen og på toalettet, henter et glass vann på kjøkkenet før han setter seg med sin kollega. Guttene fra Mutual Intentions sitter nå i sofaen, klare for intervju.

En av tingene som blir mindre og mindre vanlig i musikken i dag er å lage album. Det lages mer spillelister og prosjekter, men Ivan Ave og Fredfades holder fast på albumformatet.

— For meg handler det om at det er den største utfordringa, både produksjonsmessig og lyrisk sett. Det er en helt egen følelse å ha laga førti minutter med musikk som skal stå på egne bein. Den tanken at folk skal senke seg så tungt ned i et spesifikt verk, det er et kick å få til det, men det er tyngre også, starter Eivind.

— Det er noe med å lage de platene som aldri dør ut også. Ta Madvillain-skiva, den har jeg sett i hver eneste hiphop-platebutikk jeg har vært i hele mitt liv. Det er en plate som bare selger og selger og de må trykke opp mer. Det burde jo være et mål for alle som driver med musikk tenker jeg, sier Fredfades.

Hvordan dere gir ut musikk varierer. Noe er på større plateselskaper og noe er med Mutual Intentions, hva passer best for dere?

— Det kommer an på, vi har jo gitt ut en del med Mutual Intentions, men Eivind og jeg vil ofte heller slå oss sammen med de som kan distribuere skivene

våre bedre, begynner Fredrik.

Han forteller videre at når de to lager album sammen så er det ofte mer hensiktsmessig å gjøre det på et større, internasjonalt plateselskap. Store plateselskap gjør en bedre jobb med distribusjon enn de hadde fått til på egenhånd. Det går mye på å bygge opp et samarbeid slik at man får et forhold der man stoler på hverandre.

— Etter hvert kan jo Mutual Intentions få den posisjonen hvor vi slipper å shoppe platekontrakter før vi slipper ei skive, det vil tida vise. Man må bygge opp et navn og bli et label før det er noe vits å prøve å selge to tusen kopier, fortsetter Eivind.

De avslutter med å fortelle at det er flere plater på vei fra Mutual Intentions, før de reiser seg fra sofaen. De to artistene takker for seg og drar i samme retning de kom fra. Nedover gata med sollyset i ryggen forsvinner de rundt hjørnet.

SENDEPLAN HØSTEN 2017

Hør oss på radiorevolt.no

MANDAG

07.00 - RevoltMorgen

16.00 - Listverket

17.00 - 67% sikkert

TIRSDAG

07.00 - RevoltMorgen

17.00 - SNOP

18.00 - Blyforgiftning

20.00 - Bokbaren

ONSDAG

07.00 - RevoltMorgen

16.00 - Nerdeprat

18.00 - Sagtann

19.00 - Millenium

TORSdag

07.00 - RevoltMorgen

15.00 - Påtirshda

16.00 - Husker du?

17.00 - Uillustrert vitenskap

18.00 - PBK

19.00 - Satirikon

20.00 - Filmofil

FREDAG

07.00 - RevoltMorgen

15.00 - Nesten Helg

17.00 - Irie Radio

18.00 - FEBER

SØNDAG

15.00 - Rødmaling

19.00 - Garasjen

Hør radiodokumentaren på radiorevolt.no/programmer/FEBER

Kulturkalenderen

Adele knurr It uk
7. november - 21. november

TIRSDAG 7. NOVEMBER

Knut Nærum: Barnhjertighet
Klokka 19.00, Litteraturhuset.
La oss innrømme det. De færreste av de som holder foredrag på litteraturhuset er folk du faktisk vet hvem er, eller vet hva driver med. Du vet hvem Knut Nærum er. Du vet hva han driver med. Og du vet at det vanligvis er temmelig artig. Nå har han skrevet en ny bok, og ryktene sier den er bra. Gratis inngang.

Midlertidighet i akademia
Klokka 19.00, Sellanraa
Ikke i humør for artigheter? Da trenger du ikke flytte deg en meter! Litteraturhuset holder nemlig samtidig som Knut Nærum er der, en debatt om hvorfor nett-opp DU ikke kommer til å få fast jobb i akademia du heller. Velt deg i tristessen (Sellanraa har skjenkebevilling) og bruk de siste femti kronene fra den midlertidige assistentjobben i døra.

Nina og Stine lager revolusjon
12.00, Høgskoleparken
I anledning hundreårsjubileet for den russiske revolusjonen inviterer Nina og Stine deg til å bli med på å henrette borgerskapet og overta makten i Norge. Det blir workshop med sliping av giljotiner, blink-skyting og bannermaling. Gå ikke glipp av høstens store sosial(istiske) opplevelse. Vi sier som Arnulf Øverland: Stryk kristenkorset av ditt flagg og heis det rent og rødt!

ONSDAG 8. NOVEMBER

Trondheim Edible Insect Seminar
Klokka 14.00-18.00, Sverres gate 12, rom U201
Dette er akkurat hva det høres ut som, et seminar om insekter man kan spise. Ifølge programsiden blir det både presentasjoner, smaksprøver og masse informasjon om kule småkryp. Du har ikke nok streetkred til å tåle å gå glipp av dette.

TORSdag 9. NOVEMBER

NTNUs Middelalderseminar
Klokka 19.00, sted annonseres snart
Den islandske stipendiaten Guðrún Harðardóttir skal holde seminar om islandske kirkesegl fra middelalderen. Disse seglene viser ofte bilder av kirker, og disse kirkene er ikke lenger bevart på Island i dag. Slik kan disse seglene lære oss masse om kirkene på Island i middelalderen. Jeg har ikke tenkt til å tøyse med dette i det hele tatt, for det er kjempespennende.

FREDAG 10. NOVEMBER

Arif og Unge Ferrari
Klokka 22.00, Storsalen
Unge Ferrari har nettopp gitt ut albumet *Romeo må dø* (anmeldt i dette nummeret), og nå har han konsert på Samfundet sammen med rapperen Arif. Unge

Ferrari er strålende alene, og strålende med andre, så dette blir en Happening med stor forbokstav. Arrangementet er allerede utsolgt, men er du heldig har du skaffet deg billett, eller solgt nyra di for å få råd til en på svartemarkedet.

BBB Afterparty m/Lotionboyz
Klokka 23.45, Klubben
Har du vært på konsert og ikke fått nok, eller fikk ikke billett men ønsker deg en smud opplevelse, smør deg inn og tropp opp på klubben for noen glatte rytmer. 150/200 kroner inngang.

LØRDAG 11. NOVEMBER

Bokstaven Å er hundre år
Klokka 18.00, Litteraturhuset
Kanskje litt vanskelig å forklare vennene dine at du skal hit, men hvor ofte sånn ellers får du egentlig feiret alfabetet? 75 kroner med studentrabatt.

11. - 18. NOVEMBER

Trondheim dokumentarfestival
Denne uka er det dokumentarfestival i regi av Cinemateket, Propellen Teater og Trondheim Dokumentarfestival. Ta med deg popcorn (spiser nerder popcorn?) og propp den tomme skolten din full av kunnskap, for la oss være ærlige, det trenger den. Inngang varierer. Noe er til og med gratis!

SØNDAG 12. NOVEMBER

Søndagsjazz
Klokka 14.00, Ila Brainnistasjon
Ro ned fylленervene og/eller eksamensangsten med en times jazzpause, og angre litt på at du aldri fortsatte trompetkarrieren din fra skolekorpset i 2004. Gratis inngang/hatten sendes rundt

Brødrene Løvehjerte
Klokka 14.00, Barnefilmklubben i Trondheim
Du er ikke et barn, men hvem kan hindre deg i å kle deg ut som en litt skjeggete elleveåring og gjenoppleve et av din barndoms mest rørende traumer? Nangijala kaller på deg!

MANDAG 13. NOVEMBER

Allmennquiz
Klokka 19.30, Antikvariatet
Det skal quizzes om løst og fast. Ta med dine smarteste venner for å vinne, eller dine dummeste venner for din egen selvtillits skyld. 30 kroner i kontanter. Inntektene går til www.life-andhope.no

TIRSDAG 14. NOVEMBER

Kunnskap og kaffe
Klokka 11.30-12.00, Universitetsbiblioteket Dragvoll

Om du ble litt fysen på å lære mer om islam etter Under Duskens kritikers innlegg om ananas på pizza i forrige nummer, er dette en god sjanse til å drikke gratis kaffe, spise danske kjeks og lære litt om islam, olje og midtøsten.

ONSDAG 15. NOVEMBER

Onsdagsdebatten: alternativ medisin
Klokka 18.00, Samfundet
Husker du den gangen tanta di slet med raumatisme, og mora di insisterte på at hun burde bli healet av han fyren oppi gata, for det funka for røykinga hennes? Ikke det? Det gjør iallefall jeg. Men fungerer det egentlig? Og er det harmløs støtte eller farlig utnytting? Gå ikke glipp av onsdagsdebatten denne uka, for dette kan bli riktig så interessant.

TORSdag 16. NOVEMBER

Hvorfor det? Med Tore Sagen og Trond-Viggo Torgersen
Klokka 20.30, Samfundet
Jeg elsker Trond-Viggo Torgersen. Jeg synes Tore Sagen er ok, til tider. Men sammen? Aye caramba! Sjekk ut om noen selger billetter de ikke har bruk for, for hot mama, dette blir spennende. Trond-Viggo lærte deg om sex og pussing av tenner, og nå du gjør minst en av delene jevnlig (om du dropper tannpussen, ingen av delene). Hva kan de lære deg nå?

LØRDAG 18. NOVEMBER

Peter Pan (1953)
Klokka 14.00, Cinemateket
Ta med dine tidligere venner fra barnehagen på Disneyversjonen av *Peter Pan*. Le av krokodillen, hiss deg opp over den heslige portretteringen av urfolk og gråt over din tapte barndom, for for å være ærlig; hadde det ikke vært for all pulinga hadde vi nok ikke giddet å bli voksne vi heller.

SØNDAG 19. NOVEMBER

Lesesalen
Særlig at du skal noe spennende i dag, ditt prokrastinerende svin. Åpne pensumboka og skjerp deg. Det får da være maken til unnasluntring.

TIRSDAG 21. NOVEMBER

Det er fint du har fått bruke disse to ukene for å få med deg masse arrangementer, for fra nå av er det eksamensperiode og det blir lite morsomheter på deg framover. Et lite lysglimt i din fullstendig mørke hverdag kan være at i dag kommer det et flunkende nytt nummer av Under Dusken. Hamana hamana!

ARKIVFOTO: Hans Fredrik Sunde

KVISSMESTERE:
Christian Høkaas, Jahn Ivar Kjølseth og Benedikt Erikstad Javorovic
Spørsmål og kommentarer kan sendes til
kviss@studentmediene.no

SVAR:

1) Sverige 2) Kongens nei 3) Chris Froome 4) Dokumentene om drapet på John F. Kennedy 5) Mariano Rajoy 6) Shang-du, eller Xamadu 7) Graffiti (blandet med leter) 8) Sekt 9) Wien 10) ROCCBIR 11) Smile 12) Verdenskommisjonen for miljø og utvikling, bedre kjent som Brundtlandkommisjonen 13) George Michael 14) Bing 15) Hele filmen på to timer og fire minutter er skutt i en tagning 16) FC Zenit Sankt Petersburg 17) Fengselsomtia 18) Fem (Bygg bilen, Bygg bilen, Bygg fly, Bygg hus og Oppbygg Rommet) 19) 1618-1648 20) Høymote

HVILKEN HUNDREÅRING ER DU?

0-3: Rosenborg
Baklengs i 103. minutt? Svakeste 100-åringen i denne omgang.

4-7: UKA
En høyt elsket 100-åring, men det pustes letta ut så fort selskapet er over.

8-12: Finland
Som Monty Python sang: Finland, Finland, Finland, it's the country for me.

13-16: Bokstaven Å
En merkedag i norsk språkhistorie da denne 100-åringen møtte verden. Dobbel A er død, lenge leve latskapen.

17-19: Kikkoman
Sykt bra soyasaus, kan ikke spise ris uten.

20: Den russiske revolusjonen
Verdens arbeidere, foren dere!

REGISTRERER:			
... at alternative titler til dildosaken	... at kritikk til Styret for å ikke ta med Flate-	... at parter og dump lik i sjøen med Mulle Mekk	... at må bare selge et par pils
... at rævkjørt av egen kuk	arthers på Status: Verden	... at bygg nybygg med Mulle Mekk (aldri utgitt)	... at vi er nærmere enn noensinne nå
... at attack of the clones	... at det går til helvete uansett	... at få slutt på fitteblekkas runkering om rus-	... at nå er vi enda nærmere
... at en god nummer to	... at Gabby og Tale har vært i Oslo for å reali-	sisk revolusjon	... at nå er vi det igjen
... at kunsten å rævpule seg selv	sere sin våte drøm	... at Tale og Gabriel inviterer til leireverksted	... at sånn kan vi bare fortsette
... at sex, dop og revolusjon selger	... at nyeste spillene i Mulle Mekk-serien:	... at nybygg, da. På'n igjen.	... at studentvalg
... at Fitteblekkas nyhetsredaksjon: Rapporterer 100	... at bygg ubåt med Mulle Mekk	... at mangler bare 50 mill da	... at flere kandidater enn plasser i det minste
år etter hendelsene	... at drep journalister med Mulle Mekk	... at nå må KSG få opp farta	... at nei

GABRIEL OG TALE PÅ SEXY FERIE I OSLO, DU VIL IKKE TRO HVA SOM SKJEDDE PÅ HOTELL-ROMMET!

Tale og Gabriel var nylig på tiggetokt i Oslo. Melkekua UKA har hatt for dårlig avkastning og de to måtte reise utenbys for å samle inn penger til familien på Samfundet.

Når Spit møter duoen utenfor Stortinget i Oslo i kjølvannet av tiggetoktet, kan Bærland fortelle at utflukten har brakt frukter på flere måter enn en:

- Jo det var jo gøy å leke sigøynere liksom! Men det beste var å tilbringe litt ordentlig kvalitetstid med Quiggern og lære av han, sier hun og ler.
- Gabriel ser ned i bakken og studerer skoen sin.
- Han er jo en ordentlig smoothtalker vet du. Særlig når han begynner å legge ut om deilig runde, røde former. Alle de gamle damene bare må slenge mynter i koppen hans da.
- Praten går løst mens Tale leder oss mot hotellet der hun og Gabriel bor. På spørsmål om hvordan det er å bo på rom med Gabriel begynner Tale å le.
- Jo du vet, man blir jo ikke samfundetleder uten å dele litt intime timer med forgjengeren sin, sier hun og blunker

Har du noen detaljer?

- Vi brukte timesvis på å studere god hårhygiene. Gabriel er VELDIG opptatt av at håret er det som skaper god ledelseskultur, skjønner du. Vi kommer oss jo aldri ut av hotellrommet for han blir aldri ferdig å snakke om riktig bruk av balsam.
- Vi spør Gabriel om han har noen lignende fortellinger fra da han tok over vervet fra sin forgjenger?
- Gabriel får da et alvorlig drag over ansiktet. Blikket hans vandrer i rommet og han flikler nervøst med fingrene.
- Alt jeg kan si er at jeg gleder meg til å komme tilbake til min Synnøve.

SPØKER FOR NYBYGG!

Gammel indianergravplass oppdaget på fengselstomta.

- Jeg har kjent at jeg ikke var alene, men tenkte det bare var rester fra G- og H-helg, sier husspøkelse Tormod Gjestland.

- Vi er ikke helt sikre på hvordan de har kommet hit. Det er et unikt funn i norsk sammenheng, så vi blir å jobbe leeeenge, sier en representant fra NTNU vitenskapsmuseet.
- Det spøker dermed for det foreslåtte nybygget. Leder for nybyggkomiteen Gabriel Qvigstad, som fortsatt svever på en rosa sky etter Oslo-besøket, er ikke bekymret for at funnet skal utsette nybygget nok en gang.
- Det er jo ikke en del av norsk kulturarv. Å behandle det som våre egne massegraver blir jo kulturell appropriasjon. Vi graver det enten rett opp, eller så dytter vi alt rett ned i qvigleiren, sier han.
- Dag Herrem multipliserer sine pannerynker, men sier seg enig med Qvigstad.

FITTEBLEKKA BEKLAGER!

Fitteredaksjonen beklager for å ha feilstavet navnet til nestleder i Samfundetstyret i forrige utgave av Spitposten. Navnet er selvsagt Kritsæver Jøhnsen.

- Vi er nærmere nå enn noensinne før, sier advokaten og lar DG fortsette utgravingen.
- Men ikke alle er like glad for at ledelsen ved samfundet tar så lett på gravfunnet. Siv Jensen, kjent talskvinne for norske indianeres sak, tar sterk avstand fra at gravene skal røres.
- Dette krenkelseshysteriet trenger vi ikke Norge, tordner hun på telefonen

MANGLER DU FORTSATT NOEN PENSUMBØKER?

Ca. 70% av bøkene som selges brukt på
iBok.no er merket «som ny» eller «ubrukt»

iBok.no

Norges største markedsplass for kjøp
og salg av brukte pensumbøker